

Hồi 7

Hoảng Sợ Chết Người

êm đã khuya.

Một khi đêm khuya, thanh âm cũng có nhiều.

Tiếng lồng chim đu đưa, tiếng côn trùng mùa thu, vốn là những thanh âm rất nhỏ, hiện tại đều nghe rất rõ.

Bên ngoài còn có tiếng gió, còn có tiếng nhận.

Tiếng nhận kêu lớn hơn, thê lương hơn.

“{ chỗ này còn thiếu vài câu thơ, vì chưa tìm ra nguyên văn nên bỏ trống, sẽ bổ sung sau }”.

Tiếng nhận giữa tiếng thu, cơ hồ rất thường được thi nhân ứng dụng, những câu thơ trên của Hoàng Trọng là một thí dụ, ông lại nói tiếng thứ nhất nghe được không phải là tiếng nhận.

Chỉ vì một khi nghe tiếng nhận, sầu tư rất dễ dàng ập đến.

Trương Thiết, Lâm Bình hiện tại lại không sầu tư.

Tiếng nhận kêu này, bọn chúng nghe cũng chỉ có cảm giác khủng bố.

Thi thể bị mổ xẻ toác hoác đã dùng vải bố trắng che phủ, còn có thi thể Tiêu Bá Thảo, lão chưởng quỹ, hai gã quan sai, tất cả đều đã dờ dặt lên bàn.

Dưới ánh đèn lạnh lẽo thê lương, mặt người chết như muốn nói lên điều gì đáng sợ.

Thi thể của Đàm môn tam bá tuy phủ dưới tấm vải bố trắng, chỉ tiếc hai người bọn họ đã từng thấy qua lúc thi thể bị giải phẫu, đều đã có ấn tượng thâm sâu còn lưu lại.

Mục quang chỉ cần lướt qua tấm vải bố trắng ở trên, bọn họ phảng phất đã thấy liền người chết dưới tấm vải bố.

Mục quang của bọn họ không còn lệ thuộc vào bọn họ.

Vì phía bên đó có một thanh âm truyền lại.

Thanh âm cánh ruồi bay sè sè.

Hiện tại chỉ mới là sơ thu, còn là tiết mùa của ruồi.

Ruồi xuất hiện ban đêm, luôn luôn như bay lượn gần bóng đèn, hà hướng dưới bóng đèn còn có thi thể.

Thi thể bầy nhầy của Đàm môn tam bá đã bắt đầu bốc mùi hôi.

Thi thể bốc mùi hôi đối với ruồi lại là một dự hoặc rất cường liệt.

Huyết tinh cũng vậy.

Cho nên bốn thi thể còn nguyên ở trên, cũng có ruồi bay quần thảo.

Thanh âm đó trong cảm giác của bọn họ, đã không còn chỉ là ghê tởm mà thôi.

Bọn họ đã ngưng nói chuyện.

Nói chuyện là một biện pháp rất tốt để khu trừ khủng bố, nhưng cũng cần phải có tâm tình để nói chuyện.

Bọn họ hiện tại chỉ muốn ly khai nơi này nhanh chóng.

Chỉ là muốn.

Cho dù đảm khí của bọn họ có lớn tới cỡ nào, vẫn còn muốn sống.

Người không có đảm khí lớn, căn bản không thể đi theo Thường Tiểu xuất nhập.

Đêm càng khuya, bên ngoài sương lạnh mờ mịt.

Gió thổi qua cửa sổ, kéo theo sương lạnh vào.

Ánh đèn trong sương lạnh mờ lung, mặt người còn sống cũng mờ lung trong sương lạnh như mặt người chết.

Đám sương lạnh này xem ra cứ nhằm vào thân người mà bao phủ.

Người còn nói chuyện có nhân khí, người đã chết cũng có quỷ khí.

Người chết có bảy người, người sống lại chỉ có hai người.

Quỷ khí tự nhiên có nhiều hơn nhân khí.

Quỷ khí âm sâm !

Trương Thiết, Lâm Bình chỉ có cảm giác toàn thân đang tắm trong băng thủy.

Cũng may Thường Tiểu lưu lại hai người.

Đêm dài đằng đẵng, nếu quả chỉ có một người, không biết làm sao qua được.

Bọn họ hai người cũng đã thâm liệu không thể ly khai nhau.

Chỉ đáng tiếc tính toán của một người bản thân cũng có nhiều sự tình bất đắc dĩ.

Trương Thiết tịnh không muốn nghĩ tới nhà xí, nhưng đã tới lúc cần đi, gã lại không có biện pháp nào khác.

Gã đương nhiên không muốn giải quyết cái ý tứ bất hảo này bằng cách muốn Lâm Bình đi theo bầu bạn.

Lâm Bình cũng không có cái ý tứ bất hảo như vậy.
Điểm đường hiện tại chỉ còn lại một mình Lâm Bình.
Dưới hoàn cảnh như vậy, dù là người sống cũng không hay hơn người chết là bao nhiêu.
Trương Thiết vừa đi khỏi, Lâm Bình liền cảm thấy hoang mang.
Hắn đột nhiên có cảm giác điểm đường lại lạnh lẽo hơn thập phần.
Thiếu một người sống, quý khí tự nhiên tương ứng trọng trùng.
Trán hắn lại xuất mồ hôi.
Mồ hôi lạnh.
Cũng ngay lúc đó, hắn nghe một tiếng động yếu ớt.
Thanh âm từ đằng sau hắn truyền tới, hắn không quay đầu, khuôn mặt bạnh ra, hỏi:
- Nhanh vậy hả ?
Câu nói của hắn vừa ra khỏi miệng, sắc mặt hắn biến đổi liền.
Trương Thiết đi ra, không có lý do gì quay lại nhanh như vậy.
Tiếng bước chân của Trương Thiết không phải là nhẹ.
Hắn căn bản không nghe tiếng bước chân.
“Ai ?” Gắt gỏng một tiếng, hắn quay đầu lại mau.
Vừa mới cử động, hắn phát giác cổ mình không thể quay qua quay lại, một đôi tay lạnh như băng đã giơ ra từ phía sau bóp vào cổ hắn.
Đây không giống tay người.
Không là người thì là gì ?
Quý ? Cường thi ?
Mặt mày Lâm Bình xám xanh, há miệng la thảm một tiếng.

oOo

Khu vườn đằng sau điểm đường tối tăm phi thường.
Không có đèn, chỉ có ánh trăng lười liềm chiếu mờ mờ ảm đạm nơi chân trời.
Nơi không có đèn vốn đã âm sâm, hà huống giữa khu vườn còn có một cây bạch dương.
Lá bạch dương to dài, gió thổi xào xạc, là loại cây mùa thu làm cho con người buồn thảm, cũng là đại biểu cho âm thanh mùa thu buồn thảm.

Trong vườn gió tây lùa khắc khoải.

Bạch dương vờn cơn gió buồn bã, rên rỉ nỗi sầu chết người.

Trong vườn, lúc này, lại không chỉ sầu chết người, đơn giản đã làm hoảng sợ chết người.

Đảm tâm của Trương Thiết lạnh ngắt.

Tên của gã tuy có một chữ “thiết”, trên người gã lại chỉ có một thứ làm bằng sắt.

Đao của gã.

Lưỡi dao tuy chưa rời khỏi vỏ, cán dao đã nằm trong tay gã.

Tại chỗ này, vô luận làm cái gì, gã tuyệt không để cán dao rời khỏi tay.

Đao có sát khí, một khi dao trong tay, nghe nói cả quỷ cũng phải nhượng ba phần, một tay gã nắm dao, một tay vừa mới cởi quần, đã nghe tiếng hô thảm thê lệ của Lâm Bình.

Gương mặt gã lập tức trắng nhợt, dao đã rút ra khỏi vỏ, hoang mang chạy về.

Sương mù dày đặc trong đêm đường, sương mù lại càng ảm đạm hơn trong ánh đèn.

Lâm Bình gục trên đất.

Mặt của hắn méo mó, sắc mặt kinh khiếp.

Sắc mặt kinh khiếp này, cho dù ai tưởng tượng cường liệt tới cỡ nào lại càng cường liệt hơn.

Đôi mắt của hắn xoe tròn, tròng mắt lòi ra ngưng kết.

Tròng mắt người chết căn bản không còn có thể biến hóa.

Xem ra hắn tự nhiên đã hoảng sợ tới chết.

Trên người hắn tịnh không có máu, y phục trên người lại tàn lụi, toàn thân bốc một làn khói trắng mờ ảo.

Tuyệt không phải là sương lạnh bao phủ, cũng tuyệt không phải là tử khí.

Tử khí không có màu sắc, sương lạnh thông thường ban đêm chỉ mang lại mùi thơm lá cây, làn khói trắng này lại phảng phất một mùi hôi khó chịu lỗ mũi.

Trong khói trắng mờ ảo, da thịt Lâm Bình chột tiêu tán.

Chỉ trong phút chốc, tay của hắn không còn là tay người, mặt của hắn cũng không còn là mặt người.

Da thịt tiêu tán, hiện xương lòi ra, xương cốt cũng bắt đầu tiêu tán.

Gió thổi qua, cốt nhục tiêu tán tản mát theo gió, tản mát vào sương lạnh.

Trương Thiết thất thần nhìn thi thể của Lâm Bình, thân người gã cứng ngắt.

Tay gã cũng lạnh như băng, thậm chí cả tâm gã cũng lạnh như băng, sương lạnh phảng phất đã kết thành mũi kim đâm sâu vào tim gã.

Gã nhảy phắt lên, trong điểm đường tịnh không có người.

Hiện tại cũng không, nhưng không biết tại sao, gã luôn cảm thấy có người tồn tại, đằng sau lưng hắn.

Gã đột nhiên quay đầu.

Đằng sau người gã, quả nhiên có một người đứng yên.

Gã đột nhiên cảm thấy kinh hoàng, hoàn toàn không biết người này đến đằng sau người hắn từ lúc nào.

Người này giống như phóng ra từ cõi u linh.

Sự thật, người này đích xác đã chết bảy tám ngày rồi, không còn có thể là một người, lại chỉ sợ còn chưa xuống tới âm phủ.

Hai ngày nay hắn còn bồi hồi hoàn tại nhân gian.

Hắn còn là một cương thi.

Khuôn mặt lãnh đạm, nhãn thần tàn khốc.

Đứng đằng sau Trương Thiết chính là Thiết Hận.

“Thiết thủ vô tình” Thiết Hận !

Dung mạo hắn như lúc còn sống, thân mình thẳng đứng như ngọn tiêu thương.

Thân mình cương thi vốn rất cứng, rất thẳng.

Gương mặt của cương thi, có ai biết giống ra sao ?

Đột nhiên thấy mặt cương thi, có ai không sợ ?

“Thiết đô đầu !”

Trương Thiết thất thanh la hoảng, mặt mày trắng nhợt.

Thanh âm la hoảng của gã rất kỳ quái, hoàn toàn không còn là thanh âm của gã nữa.

Biểu tình trên mặt gã lại càng kỳ quái hơn, giống như một người đột nhiên gặp quỷ.

Gã sợ rằng đã gặp quỷ.

Thiết Hận phảng phất không nghe, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu tình gì, song cước nhảy một cái, nhảy tới trước mặt Trương Thiết.

Trương Thiết hét lớn, mau mẫn khởi đao trong tay.

Không ít người đã chết dưới đao của gã, trên đao đã có sát khí. Cương thi không thể chết, lại có thể nào ngã quỵ dưới sát khí trên đao của gã ? Chỉ đáng tiếc đao của gã còn đang giơ lên, song thủ của Thiết Hận đã bóp trên yết hầu của gã.

Thiết thủ vốn vô tình, biến thành cương thi lại càng không thể lưu tình.

“Cương thi ---”

Trương Thiết la thảm tất nghẹn, ngữ thanh đã bị bóp chặn, lưỡi đã bị bóp nghẹn thè ra.

Đôi mắt của gã cũng như mắt cá chết.

Một mùi hôi thối đột nhiên bốc lên từ quần gã, quần của gã đã ướt đẫm.

Thiết Hận hiện tại nơi lỏng tay một chút.

Tròng mắt của hắn chuyển động.

Tròng mắt của cương thi lại còn có thể chuyển động sao ?

Mục quang rơi trên thi thể của Tiêu Bá Thảo, trên mặt Thiết Hận không ngờ lại lộ sắc thương tiếc.

Mặt mày của cương thi còn có thể biến hóa sao ?

Cương thi còn có cảm tình sao ?

o0o

Cổng đỏ tươi, đỏ như máu.

Trong hẻm chỉ có phiến cửa đỏ này.

Anh Vũ Lâu cũng nằm sau phiến cửa đỏ này.

Cánh cửa đã mở.

Người mở cổng lại là một tiểu cô nương, một tiểu cô nương vận y phục đỏ, hai tròng mắt lại đen nhánh như than.

Lúc mở cửa cho Vương Phong, ả nhìn Vương Phong từ trên xuống dưới như muốn đánh giá Vương Phong, hiện tại mở cửa cho Thường Tiểu, mắt lại luôn luôn không dám nhìn Thường Tiểu một lần, chừng như ả đã thấy người này so với Vương Phong còn đáng sợ hơn nhiều.

Ả cúi đầu, ngập ngừng thốt:

- Ông là ...

An Tử Hào ngắt lời:

- Bọn ta đến tra án.

Tiểu cô nương bây giờ mới thấy An Tử Hào, nhìn hắn một cách kỳ quái.

An Tử Hào hỏi ngay lập tức:

- Huyết Nô còn ở trong đó không ?

Tiểu cô nương đáp:

- Còn, để tôi thể các ông thông truyền.

An Tử Hào chưa kịp nói, Thường Tiểu đã lắc đầu, thốt:

- Bất tất, bọn ta tự đi vào tìm nàng.

Câu nói vừa ra khỏi miệng, chân y đã giơ lên, một bước đi vào.

An Tử Hào đi nhanh tới trước dẫn đường.

Tiểu cô nương tránh mau nhường đường, một câu cũng không dám nói.

Ả tuy còn nhỏ tuổi, kiến thức cũng không có nhiều, nhưng đã thấy Thường Tiểu là một vị quan, so với An Tử Hào còn cao chức hơn, vô luận Thường Tiểu làm gì, ả đều chỉ có thể đứng bên lề nhìn, thậm chí tốt hơn là không nhìn, tránh càng xa càng tốt.

Ả đương nhiên không theo chân.

Xuyên qua hành lang, đi qua hoa kính.

Hoa hàn thị mộng, thiền ngữ tố thu tâm.

Trên đường đi chỉ có hương hoa, chỉ có tiếng côn trùng, không nghe tiếng hát hò, không thấy bóng ai, mùi rượu cũng không có.

Đây tịnh không giống Anh Vũ Lâu hàng ngày, càng không giống một kỹ viện.

Hiện tại là giờ hoàng kim của kỹ viện, nhưng trừ đám bọn họ một hàng mười người đi vào ra, trừ hồng y tiểu cô nương mở cửa ra, không có một ai khác qua lại.

Lâu phòng hai bên tả hữu đều có thấp đèn, màn giấy cửa sổ cũng có in bóng người.

Bóng người trầm mặc phảng phất len lén nhìn trộm những vị khách không phải tầm thường này.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Bọn họ có phải đã nghe phong thanh, trước hết đã trốn tránh ?

Thường Tiểu đang đi bỗng thốt:

- Kỹ viện này làm ăn coi bộ không tốt lắm.

An Tử Hào lập tức lắc đầu:

- Chỉ là đêm nay không tốt.

Thường Tiểu hỏi:

- Chuyện ta phải đến kỹ viện này để điều tra, lại đã truyền tới đây ?

An Tử Hào đáp:

- Địa phương này tuy nhỏ, người lại không ít, miệng có rất nhiều.

Thường Tiểu thốt:

- Người thông minh cũng có rất nhiều.

An Tử Hào nói:

- Sự tình phát sinh tại Bình An lão điểm và Anh Vũ Lâu hai nơi này, đại nhân đã ghé qua Bình An lão điểm, bọn họ tịnh không dám tới Anh Vũ Lâu.

Thường Tiểu đột nhiên cười hỏi:

- Đêm qua cương thi xuất hiện, cũng không phải là một nguyên nhân ?

An Tử Hào miễn cưỡng cười, nói:

- Tôi cũng thấy vậy.

Nói chưa dứt, hần đã run lên hai lần.

Bóng đêm dày đặc, hiện giờ là lúc cương thi thường xuất hiện hành động.

Thường Tiểu nhìn An Tử Hào chằm chằm, thốt:

- Đảm khí của người tịnh không lớn.

An Tử Hào cười khố:

- Vốn không lớn.

Thường Tiểu hỏi:

- Người thật sự tin có cương thi tồn tại trên thế gian ?

An Tử Hào thở dài, nói:

- Thủ hạ của tôi không còn nghi ngờ gì nữa đã hoảng sợ tới chết.

Thường Tiểu thốt:

- Tịnh không nhất định là cương thi làm hoảng sợ chết người.

Y cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Thủ hạ của người, một người tự nhiên trở lại chỗ quan tài, đằng sau tuyệt không có nguyên nhân ?

An Tử Hào đáp:

- Có thể gã đã có phát hiện.

Thường Tiểu cười lạnh:

- Tại sao người không nói gã đã thấy trong miệng Thiết Hận có ngậm viên tị độc châu ?

An Tử Hào không nói một lời.

Thường Tiểu thốt:

- Thủ hạ của người không phải đã nói bọn chúng nấp quan tài, thấy diện mạo

của Thiết Hận còn như đang sống, tịnh không giống người đã chết bảy tám ngày, Vương Phong nói với bọn chúng hoàn toàn chỉ vì miệng Thiết Hận có ngậm tị độc châu, có thể duy trì thi thể bất biến ?

An Tử Hào gật đầu.

Thường Tiểu hỏi:

- Một viên minh châu như vậy, người nói trị giá bao nhiêu ?

An Tử Hào đáp:

- Giá trị liên thành.

Thường Tiểu hỏi:

- Có thể là nguyên nhân làm cho người phạm tội không ?

An Tử Hào thở dài đáp:

- Thủ hạ của tôi quả thật có lòng tham.

Thường Tiểu thốt:

- Một người khi đi trộm thì tâm không khỏi sợ hãi, nếu đảm khí không cực lớn, không cần nói tới cương thi, một người đột nhiên từ trong quan tài bật dậy, đã đủ làm cho gã hoảng sợ tới chết.

An Tử Hào ngập ngừng lẩm bẩm:

- Nhưng ... Thiết Hận nằm trong quan tài ... Thiết Hận đã chết bảy tám ngày rồi ... quan tài đã đóng đinh bảy tám ngày ...

Cho dù còn là người sống, nằm trong quan tài đóng đinh bảy tám ngày, không bị ngộp chết cũng bị đói chết.

Người chết có phải không thể sống lại ?

Hỏi bất cứ một ai điều này, ai chắc cũng lắc đầu.

Nhưng người xưa tương truyền, người chết có thể biến thành cương thi.

Truyền thuyết này có chân thật không ? Không ai dám khẳng định.

Trên thế gian vốn có rất nhiều chuyện làm cho người ta không thể tin được, nhưng lại là chuyện không thể giải thích được.

Sự kiện này Thường Tiểu có thể giải thích không ?

Thường Tiểu không giải thích, cười lạnh:

- Ai biết Thiết Hận bảy tám ngày nay đều nằm trong quan tài ?

An Tử Hào đáp:

- Tối thiểu còn có một người biết.

Thường Tiểu hỏi:

- Người nói Vương Phong ?

An Tử Hào thốt:

- Hắn nhất định biết, vấn đề chỉ là hắn có chịu nói ra sự thật không.

Thường Tiểu nói:

- Trước mặt ta, không ai dám không nói sự thật.

Đây có phải là lời khoa trương ? Quá tự tin ?

Y bổ sung:

- Theo ta biết, trước mặt hắn chỉ có một con đường, không ai muốn đi con đường đó.

Đó cũng là tử lộ.

An Tử Hào không nói tiếng nào.

Vô luận Thường Tiểu nói gì, hắn không muốn bàn cãi, cũng không dám bàn cãi.

Thường Tiểu hỏi tiếp:

- Hắn có còn ở trong Anh Vũ Lô ?

An Tử Hào đáp:

- Sáng nay, tôi hỏi hắn thì hắn nói hắn ở lại.

Vương Phong hiện tại tỉnh không có ở đó.

Trong Anh Vũ Lô chỉ có một mình Huyết Nô.

Mùi hôi trắng phảng phất từ bức tường dài năm trượng, thập vạn yêu ma tụ hội tại Nồng gia phổ, yêu ma bái lạy Ma Vương, thập vạn ma đao trích thập vạn giọt ma huyết, ma huyết hóa thành huyết anh vũ, còn có mười ba huyết nô thần tử của huyết anh vũ, tất cả đã tiêu thất đằng sau lớp hôi trắng.

Bức tường đã bị hôi quét trắng như tuyết, không còn bức ma họa, chỉ còn là một bức tường bình thường.

Dưới bức ma họa, chỗ này giống như địa ngục.

Địa ngục mỹ lệ, nay đã bị hủy dưới tay Vương Phong.

Không còn ma họa, chỗ này cũng chỉ còn là một chỗ bình thường.

Cho nên Thường Tiểu tỉnh không giống Vương Phong, mắt không trân trân nhìn bức tường.

Mắt của y lại lạc trên người Huyết Nô.

Chỗ này hiện tại còn có gì có thể hấp dẫn hơn Huyết Nô ?

Huyết Nô đã thay y phục chỉnh tề, nửa người bên trái đã không còn giống như một đứa trẻ sơ sinh, người chỉnh tề không giống một bầy tôi của huyết anh vũ.

Nhưng nàng vẫn còn là Huyết Nô, nàng cũng đẹp như trước.

Nữ nhân mỹ lệ vốn luôn luôn thu hút sự chú ý.

Ánh mắt của Thường Tiểu tịnh không bị nàng thu hút, nhanh chóng chuyển dời.

Đôi giày da đế cứng, ngọn roi dài bén nhọn, cái giường rộng ba trượng, trên đầu giường có cồng bạc, bức vách mới quét vôi trắng xóa, mực quang của Thường Tiểu nhất nhất kinh lược qua hết, rồi mới quay lại nhìn lên mặt Huyết Nô.

"Nàng là Huyết Nô ?" Y mỉm cười hỏi.

"Ừm". Huyết Nô cũng cười đáp.

Thanh âm mị hồn, nụ cười mê hoặc, nàng chừng như rất hoan nghênh Thường Tiểu giáng lâm.

Thường Tiểu nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, hỏi:

- Nghe nói nàng luôn chỉ mặc một nửa y phục trên mình ?

Huyết Nô cười đáp:

- Đó là sự thật.

Thường Tiểu thốt:

- Hiện tại nàng lại ăn mặc rất chỉnh tề.

Huyết Nô nói:

- Vì tôi sợ bị cảm lạnh.

Thường Tiểu thốt:

- Mấy ngày nay hoàn toàn đâu có lạnh.

Huyết Nô đáp:

- Tối hôm qua sau khi cương thi xuất hiện, chỗ này không biết sao lại biến thành âm âm sâm sâm.

Vừa nói đến cương thi, giọng nói của nàng không còn ổn định.

Thường Tiểu hỏi:

- Nàng cũng sợ cương thi ?

Huyết Nô đáp:

- Tôi chỉ là một nữ nhân.

Đảm khí của nữ nhân thường nghe nói đều không lớn.

Thường Tiểu hỏi:

- Vậy sao nàng không ly khai, còn ở lại đây ?

"Tôi không còn chỗ để đi". Mặt Huyết Nô chùng như đo đỏ.

Một nữ nhân nếu như còn chỗ để đi, cũng không lưu lại kỹ viện làm gì.

Thường Tiểu hỏi:

- Nơi của Lý đại nương không tốt sao ?

Sắc mặt Huyết Nô lập tức biến đổi, lạnh lùng đáp:

- Nếu quả là tốt, tôi căn bản không còn ở lại đây.

Lý đại nương là mẫu thân của Huyết Nô, nếu quả là một mẫu thân tốt, con gái cũng căn bản không thể nào trở thành kỹ nữ.

Thường Tiểu gật gật đầu, mục quang chuyển về hướng quan tài gần tường, hỏi:

- Ít ra nàng cũng phải khiêng dờ cái quan tài đó ra, nàng không biết cái quan tài đó là tổ của cương thi, cương thi bất cứ lúc nào cũng có thể quay về tổ của hắc nhĩ ngời sao ?

Mặt Huyết Nô trắng nhợt, ấp úng:

- Quan tài đó tịnh không phải là đồ của tôi, tôi không thể tự khiêng nó ra.

Thường Tiểu hỏi:

- Vương Phong không chịu khiêng quan tài ra ?

Huyết Nô đáp:

- Tôi không có hỏi hắc, sáng sớm hôm nay tới giờ còn chưa gặp.

Thường Tiểu trầm giọng:

- Hắc còn ở nơi này ?

Huyết Nô đáp:

- Sáng sớm hôm nay đã đi ra, hiện tại vẫn còn chưa quay về.

Thường Tiểu hỏi:

- Cả ngày nay, hắc đi tới đâu ?

Huyết Nô đáp:

- Không biết.

- Không nhấn lại một lời ?

- Hắc từng nói qua đi tìm thi thể bằng hữu của hắc.

- Cương thi Thiết Hận ?

Huyết Nô gật gật đầu:

- Cương thi nghe nói buổi sáng chỉ là một thi thể, nghe hắc nói, hắc muốn tìm ra

thi thể nhanh chóng.

Thường Tiểu hỏi:

- Tại sao ?

Huyết Nô đáp:

- Chỉ cần tìm ra thi thể, hấn nói có lẽ có biện pháp không cho Thiết Hận biến lại thành cương thi, hấn tựa hồ không muốn bằng hữu của hấn lại biến thành cương thi hại người.

Thường Tiểu cười lạnh thốt:

- Hấn là một pháp sư ? Cũng thấu hiểu hàng ma tróc quỷ ?

Huyết Nô không thể trả lời.

Thường Tiểu lại nói tiếp:

- Như quả hấn tìm ra cương thi, hấn thế nào cũng khiêng về, lại bỏ vào quan tài đóng đinh thật chặt, hiện tại là lúc cương thi đã xuất hiện, hấn lại còn chưa về, e rằng hấn tìm không ra thi thể, định bắt trói cương thi mang về ?

An Tử Hào xen vào:

- Có lẽ hấn hiện tại đã gặp cương thi, bị cương thi bóp cổ, không thể quay trở về.

Câu nói của hấn vừa ra khỏi miệng, hấn tự nhiên cảm thấy lạnh người.

Mặt Huyết Nô trắng nhợt.

Thường Tiểu lại hoàn toàn không có phản ứng, sắc mặt vẫn như trước, nụ cười vẫn như trước, mục quang rơi trên quan tài, thốt:

- Vết đinh đóng trên quan tài, cũng có thể xem coi có đập chặt quan tài trong vòng bảy tám ngày qua không.

Không chờ y nói lần nữa, hai gã quan sai giải phẫu thi thể hồi nãy đã tự mình đi tới.

Người xuất thân từ nghề khám nghiệm thi thể đối với quan tài vốn cũng có nghiên cứu rất kỹ càng.

Thường Tiểu cũng không phân phó lại, nhìn sang An Tử Hào:

- Vạn Thông còn dư lại một vũng máu, một cánh tay đen bầm, ở chỗ nào ?

An Tử Hào đáp:

- Ở dưới lầu, trong tiểu ốc đằng sau cầu thang.

Mục quang Thường Tiểu quay một vòng, thốt:

- Đường lão đại, Đường lão nhị, bọn người hai người đi xuống coi, Đồng Xương, người cũng đi.

Đường thị huynh đệ vâng lệnh đi về phía An Tử Hào, một trong hai gã quan sai đang đi về hướng quan tài cũng nghe lệnh dừng chân.

Thường Tiểu liền nói tiếp:

- Kiểm nghiệm quan tài một người đã đủ rồi.

Đồng Xương vâng lệnh, quay về phía An Tử Hào cất bước.

An Tử Hào nhanh nhẹn lui ra ngoài lều, đi trước dẫn đường.

Thường Tiểu nhìn theo bọn họ bốn người đi ra, lẩm bẩm:

- Huyết đặc, hắc thủ, đây nếu quả không phải do cương thi gây ra, tin rằng kết quả sẽ cho biết là loại độc dược gì.

Chuyện này nếu quả do độc dược gây nên, kiến thức về độc dược của Đường thị huynh đệ, thêm vào xuất thân nghiệm thi của Đồng Xương, nhất định sẽ mang ra ánh sáng.

Sự tình không phải giản đơn như vậy sao ?

Ánh đèn tuy sáng chói, đi đến tường bên đó, đã biến thành ảm đạm.

Quan tài dưới ánh đèn ảm đạm, càng có cảm giác khủng bố.

Cho nên gã quan sai cũng phải đem theo một cái lồng đèn đi qua.

Gã chỉ vì lo lắng cho công chuyện của mình.

Công chuyện của gã, cho dù có kinh nghiệm phong phú, hoàn cảnh nếu không sáng rõ, cũng rất dễ dàng phán đoán sai lầm.

Nhờ cái lồng đèn, nhờ ánh sáng chiếu vào quan tài, tuy thủy chung vẫn còn không khí tử vong, xem ra đã không còn khủng bố như trước.

Nắp quan tài đã mở ra trước sau hai lần, lần thứ hai mở ra, còn chưa đóng đinh trở lại, vì thi thể không còn trong đó. Thi thể đã biến thành cương thi đi mất. Chưa bắt lại được cương thi, chưa tầm hồi lại được thi thể, đinh trên nắp quan tài làm sao đóng lại được. Vương Phong thậm chí không dậy nắp đàng hoàng, chỉ tùy tiện tiện để nắp trên mặt quan tài, che đầu quan tài, còn hở lộ hai ba phân không khí.

Sở dĩ vậy cho nên gỡ nắp quan tài không phải là một chuyện khó khăn. Gã quan sai để lồng đèn sang một bên, đi tới, nghiêng người giơ tay ra, chừng như muốn bưng cái nắp quan tài xuống.

Nắp quan tài vừa mở ra, một người vút từ trong quan tài ngồi bật dậy.

Cương thi !

Quan tài là vật của người chết. Đi ra từ quan tài làm sao có thể là một người sống ?

Trong số người chết, nghe nói chỉ có một loại có thể khiêu động --- quan tài là tổ

của cương thi, cương thi bất cứ lúc nào cũng có thể quay về tổ của hần nghỉ ngơi.

Nhớ lại mình đã nói những lời đó, Thường Tiểu bất giác rùng mình.

Đám quan sai kia cũng sợ hãi la thất thanh.

Huyết Nô càng giống như một con mèo cái bị đập lên đuôi, giọng khàn khàn thét lên.

Sợ hãi thê thảm nhất đương nhiên là gã quan sai đang bụng nấp quan tài khai quan.

Gã tuy xuất thân làm nghề nghiệm thi, đây lại là lần thứ nhất thấy thi biến, thấy cương thi.

Y phục trắng thắm dưới ánh đèn trắng thắm, giống như một đám sương.

Song chưởng của cương thi che trên mày, hai tay áo che mặt, mới vừa nhảy ra khỏi quan tài, nhảy tới gần thân người gã quan sai.

Trên người hần phảng phất xương cốt xuất hàn khí, vừa nhảy lên hàn khí đã biến thành âm phong, thổi tắt nhiều ngọn đèn.

Không còn ánh đèn trắng thắm, mặt mày gã quan sai cũng còn trắng nhợt, mắt mở to tròn xoe, trong mắt chứa đầy nét kinh hãi khủng khiếp, kinh hãi khủng khiếp tới mức gã muốn chạy, nhưng hai chân hoàn toàn không chịu theo ý gã, chùng như bị đóng đinh chặt xuống sàn. Gã muốn la, nước miếng trong miệng lại như đã bị âm phong thổi thành hàn băng, nghẹn cứng yết hầu. "Cạch" một tiếng, nắp quan tài trên tay gã rơi xuống đất, toàn thân gã cũng mềm như cọng bún quy xuống.

Cương thi lại không động đậy, mục quang lạnh lẽo thê lương lóe ra từ hai tay áo, trùng trùng nhìn gã quan sai mềm nhũn trên sàn, thân hình cứng ngắc đột nhiên cong lại, ngồi xuống cái ghế gần quan tài, hai tay áo cũng hạ xuống, hần lại há miệng, cười lớn. Tiếng cười đắc ý, tiếng cười đáng sợ. Nghe qua dưới hoàn cảnh này lại càng đáng sợ hơn. Tiếng cười đó vừa vang lên, ít ra có một nửa đám quan sai bị tiếng cười làm thất hồn lạc phách.

Cương thi cũng có thể cười sao ? Tiếng cười này có phải đã làm tiêu tán hồn phách người sống ?

Đảm khí của nữ nhân thông thường đều rất nhỏ, lần này lại ngoại lệ.

Huyết Nô vốn sợ hãi tới mức gần xỉu, nhưng khi tay áo của cương thi hạ xuống, tiếng cười của cương thi vừa mới vang lên, nàng từ đầu xuống chân không ngờ lại lấy lại khí lực, nét mặt xanh dờn cũng ửng hồng. Nàng tự nhiên đứng yên trùng trùng mắt nhìn cương thi. Xem biểu tình của nàng, gần như muốn bước qua đám cương thi một quyền, cắn cương thi một cái.

Nàng không ngờ quả thật đi qua. Vừa đi tới đã đâm xuống một quyền.

Tuy tịnh không cần cương thi một cái, nàng ít nhất đã đánh cương thi mười quyền.

Quả là can đảm có thừa.

Có phải nàng lại bị ma nhập, con quái điều thứ mười ba biến mất trên tường tối hôm qua, huyết nô thứ mười ba đã nhập vào người nàng ?

Huyết nô là nô tài của huyết anh vũ, cũng là một loại yêu ma trong ma vực Nông gia phổ.

Yêu ma đánh cương thi, đây không phải là quỷ đánh quỷ sao ?

Đảm khí của Thường Tiểu lại càng lớn hơn.

Lúc mới bắt đầu, y cũng kinh ngạc, nhưng hiện tại, trên mặt y chỉ có một nụ cười lãnh khốc.

Tiếng cười của cương thi vang trong tai y, tay của y đã nắm chặt cán kiếm.

Hiện tại kiếm vẫn nằm trong vỏ, sát khí lại từ từ tích tụ.

Sát khí này lan khắp thân người y. Đôi mắt y đã lộ sát cơ, nhìn chăm chăm cương thi.

Tuy y còn chưa hành động, lưỡi kiếm đã hò hét giục xúi y rút ra.

Người còn chưa xuất, kiếm còn chưa xuất. Trước hết lại có tiếng hô:

- Ngừng lại.

Tiếng hô như phích lịch sấm sét đánh xuống, quỷ khí trong lâu bị đánh văng tản mát.

Cổ họng Thường Tiểu quả thật rất lớn.

Một người làm đại quan đã hơn mười năm, người hò hét quát tháo trong suốt hơn mười năm làm quan, cổ họng không lớn mới là quái lạ.

Hà hướng y còn luyện qua mười mấy hai chục năm khí công.

Huyết Nô đã dừng tay, song thủ không phải bị Thường Tiểu làm thất kinh hạ xuống, mà đang bị cương thi nắm giữ.

Muốn nắm giữ song thủ của nàng quả thật không phải dễ, nàng hung hãn tựa như trong người nàng có ma thần phụ thể, khí lực mạnh mẽ kinh người.

Cương thi cơ hồ dụng tận lực cứu người nhị hổ, mới nắm giữ được nàng.

Cuối cùng chàng cũng đã kinh nghiệm qua hai lần, lần thứ hai không còn gian nan như lần thứ nhất.

Cương thi này đương nhiên là Vương Phong.

Huyết Nô lúc đó mới không ra sức vùng vẫy, thở hổn hển lấy hơi gần quan tài, dựa

vào thân Vương Phong.

Tay áo lúc đó mới hạ xuống hoàn toàn, nàng đã nhận ra cương thi không phải là Thiết Hận, cũng không phải là cô hồn dã quỷ, là Vương Phong.

Nàng sợ hãi la thảm, Vương Phong lại mỉm cười hỉ hả.

Cho dù Vương Phong có thật sự biến thành cương thi, nàng cũng phải nhào tới đâm chàng.

Nàng thở hổn hển, trừng mắt nhìn Vương Phong, đột nhiên hỏi:

- Chàng biến thành cương thi từ hồi nào ?

Vương Phong miễn cưỡng ngậm cười, đáp:

- Sáng sớm hôm nay lúc nàng thay đồ, ta đã nằm trong quan tài.

Mặt Huyết Nô ửng hồng ngay lập tức, hỏi:

- Chàng thấy hết ?

Vương Phong đáp:

- Lúc đó ta còn chưa ngủ.

Mục quang của chàng đã biến trong mộng lung.

Có phải chàng đang nhớ lại tấm thân ngà ngọc mịn màng của Huyết Nô ?

Đôi tay dịu dàng đẩy đưa trên bộ ngực ? Thần tình như say sưa si đắm ?

Chàng tuy không nói ra, Huyết Nô đã khẳng định chàng nhất thiết đã nhìn lén, nàng tuyệt không tin con người này lại thật tình nằm im trong quan tài.

Nàng kêu lên:

- Tôi đánh chàng chết, tôi đánh chàng chết ---

Ngoài miệng nàng tuy nói những lời hung hãn, trong tâm đương nhiên tịnh không muốn đánh Vương Phong chết.

Vương Phong cũng căn bản còn chưa thả tay nàng ra.

Hai người quần thảo ôm vật nhau, làm như xung quanh không còn ai khác.

Mấy gã quan sai há hốc mồm nhìn không nói nên lời, ai ai cũng chùng như đã biến thành cương thi.

Thường Tiểu lại tức tối đến xanh mặt.

Y lại hét lên một tiếng:

- Ngừng tay !

Tiếng hét lần này càng lớn hơn, tiếng hét của y vừa phát ra, cả căn phòng cơ hồ chấn động.

Cho dù là người chết, chỉ sợ cũng bị tiếng hét của y làm nhúm dậy.

Huyết Nô giật mình đứng dậy.

Vương Phong tuy không đứng dậy, đôi tay đang nắm giữ song thủ của Huyết Nô cũng bất giác buông lỏng.

Trên mặt chàng cũng còn vui vẻ, nhìn Thường Tiểu mỉm cười, đột nhiên hỏi:

- Người hình như là một vị quan ?

Thường Tiểu mặt cứng như sắt, lạnh lùng đáp:

- Ta đã làm quan hơn mười năm nay.

Vương Phong thốt:

- Hèn gì cổ họng của người lớn như vậy.

Thường Tiểu nhìn chàng chằm chằm, hỏi:

- Người không sợ quan ?

Vương Phong cười đáp:

- Ta không phạm pháp, sao lại phải sợ quan ?

Thường Tiểu cười lạnh, hỏi:

- Người trốn trong quan tài làm gì ?

Vương Phong đáp:

- Ngủ.

Thường Tiểu quét mục quang, nói:

- Nơi đây có cái giường rộng ba trượng.

Vương Phong cười nói:

- Ta cho dù không nằm trên giường, chỉ nằm trong quan tài, cũng đâu có phạm pháp.

Thường Tiểu thốt:

- Làm người ta hoảng sợ là phạm pháp.

Vương Phong liếc nhìn gã quan sai đang bò dưới đất, nói:

- Ta đâu có hù người ta, chỉ bất quá từ chỗ ngủ ngồi dậy.

Chàng lại cười, nói tiếp:

- Đảm khí của thuộc hạ của người, tựa hồ không lớn.

Cơ bắp nơi khoeo mắt Thường Tiểu hơi giật giật, lạnh lùng thốt:

- Đảm khí của người lại không nhỏ.

Vương Phong nói:

- Vốn không nhỏ.

Thường Tiểu “hừm” một tiếng:

- Hèn gì dám ngủ trong quan tài.

Vương Phong đáp:

- Không dám cũng phải dám.

Thường Tiểu hỏi:

- Người có biết quan tài là để chôn người chết không ?

- Biết.

- Người có biết quan tài đó đã có người chết nằm ở trong không ?

- Biết.

- Biết như vậy, người còn khoan khoái nằm trong quan tài đó ?

Vương Phong lập tức lắc đầu:

- Không khoan khoái.

- Không khoan khoái sao lại nằm trong đó ?

- Ta không còn chỗ nào để ngủ yên.

Mục quang của Thường Tiểu lạc trên cái giường rộng ba trượng, hỏi:

- Cái giường rộng này cũng không tốt ?

Vương Phong đáp:

- Đối với người khác rất tốt, nhưng đối với ta lại không tốt.

Chàng mỉm cười giải thích:

- Sáng sớm hôm nay ta quả thật quá mệt mỏi, trừ phi không ngủ, một khi nhắm mắt ngủ thế nào cũng không khác gì một người chết.

Thường Tiểu hỏi:

- Cho nên người chui vào quan tài ?

Vương Phong đáp:

- Đó không phải là nguyên nhân chính.

Thường Tiểu hỏi:

- Nguyên nhân chính là gì ?

Vương Phong đáp:

- Ta không muốn nhanh chóng biến thành người chết.

Thường Tiểu ngần ngừ hỏi:

- Có người muốn giết người ?

Vương Phong thốt:

- Có, ngày hôm qua đã có bốn người, chân chính muốn giết ta lại không phải là bọn chúng.

Thường Tiểu hỏi:

- Bọn chúng chỉ là bốn sát thủ ?

Vương Phong đáp:

- Ta thấy vậy.

Thường Tiểu hỏi:

- Người đã đắc tội với ai ?

Vương Phong đáp:

- Ta cũng chưa đắc tội với ai hết, bọn chúng muốn giết ta có lẽ vì ta còn lưu lại ở đây, vì ta là một người thông minh.

Thường Tiểu nói:

- Cứ theo ta biết, người thông minh đều không sống lâu.

Vương Phong thốt:

- Có đôi khi thôi.

Thường Tiểu hỏi:

- Đôi khi là lúc nào ?

Vương Phong đáp:

- Khi hấn để người ta có cảm giác hấn có điểm nguy hiểm.

Đây vốn là lời của Vũ Trấn Sơn Vũ tam gia, chàng nhớ rất rõ, có lẽ nghĩ điều này rất có lý.

Thường Tiểu gật đầu:

- Một người làm cho người khác có cảm giác nguy hiểm, nhất định không được hoan nghênh.

Vương Phong nói:

- Xử lý một người đối với mình là người nguy hiểm, người đương nhiên cũng biết biện pháp nào là tốt nhất.

Thường Tiểu gật gật đầu:

- Biện pháp đó quả thật rất tốt, ta cũng thường dùng tới.

Vương Phong thốt:

- Biện pháp tốt vị tất là biện pháp hữu hiệu.

Thường Tiểu nói:

- Nếu bọn chúng phát giác người ngủ như chết, thì rất hữu hiệu.

Vương Phong thốt:

- Cho nên chỉ còn ngủ trong quan tài.

Thường Tiểu nói:

- Quan tài cũng vị tất là an toàn, một khi bị phát hiện, rất dễ dàng bị đóng đinh chôn sống trong quan tài, cái chết đó ra sao, chắc người cũng có thể tưởng tượng ?

Vương Phong rùng mình, đáp:

- Cũng đỡ quan tài đã từng có cương thi leo ra.

Thường Tiểu thốt:

- Loại quan tài như vậy đương nhiên không có ai nguyện ý đi tới gần, nếu quả không sợ cương thi quay về tổ, quả thật là một chỗ ngủ rất tốt.

Vương Phong nói:

- Cũng không phải tốt cho lắm, bên trong có vôi, cũng đã từng có người chết nằm, cũng may người chết là bằng hữu của ta, xem ra cũng đủ an toàn để chịu đựng.

Chàng đột nhiên thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Chỉ đáng tiếc chỗ như vậy ta cũng chỉ có thể ngủ một lần.

Bí mật bị phát hiện không còn trở lại thành bí mật nữa, nếu quả chàng lại ngủ trong quan tài, rất có thể vĩnh viễn ngủ yên, vĩnh viễn không đi ra được nữa.

Thường Tiểu lạnh lùng ngưng chú nhìn Vương Phong, đột nhiên hỏi:

- Người sợ chết ?

Vương Phong lập tức lắc đầu.

Thường Tiểu lạnh lùng “hừm” một tiếng, thốt:

- Người xem ra cũng còn sợ rất nhiều.

Vương Phong đáp:

- Ta chỉ không muốn chết bất minh bất bạch.

Chàng cười cười, đột nhiên hỏi:

- Chết có gì để sợ ? Chết quả thật không có gì đáng sợ. Không còn phải bị mặt trời nóng bỏng đốt cháy, không còn phải bị gió lạnh đâm chích da thịt. Không còn phải ưu thương, không còn phải đau đớn thống khổ. Lại bất tất phải có những tư tưởng đam mê tiện, lại bất tất phải sốt sắng tham cầu bất cứ cái gì. Chết, kỳ thật chỉ là một lối giải thoát.

Nói như Vương Phong, chết, là một mạo hiểm cao đẹp nhất trong cuộc đời chàng.

Một mũi Yếu Mệnh Diêm Vương Châm, đã quyết định sinh mạng của chàng rồi ... chàng vốn chỉ còn có thể sống thêm nửa canh giờ, vận khí lại còn may mắn, gần chết lại gặp được thiên hạ đệ nhất danh y Diệp Thiên Sĩ, mới bảo trụ được tính mạng, lại cũng chỉ có thể sống thêm một trăm ngày. Một trăm ngày hiện tại đã qua bốn mươi chín ngày ... Chỉ còn lại năm mươi một ngày. Năm mươi một ngày tịnh không là năm mươi một năm, chết sớm hơn năm mươi một ngày, hay muộn hơn năm mươi một ngày cũng không có điểm phân biệt gì đáng kể cả. Chàng sao còn sợ chết được ?

Thường Tiểu không hồi đáp câu hỏi của Vương Phong, lại hỏi ngược:

- Người còn có điểm gì chưa minh bạch ?

Vương Phong đáp:

- Nguyên nhân chính tại sao bọn chúng phải giết ta, chân chính muốn giết ta vốn là người nào, hiện tại ta vẫn chưa minh bạch.

Chàng nói tiếp ngay lập tức:

- Chuyện này kỳ thật có minh bạch hay không, cũng không phải là một vấn đề cần thiết.

Thường Tiểu hỏi:

- Chuyện nào mới cần thiết ?

Vương Phong đáp:

- Ta còn lo chuyện khác.

Thường Tiểu hỏi dò:

- Chuyện nghiệm thi ?

Vương Phong đáp:

- Tìm thi thể bằng hữu của ta, hộ tống về cố hương của hấn.

Thường Tiểu hỏi:

- Người và Thiết Hận là bằng hữu ?

Vương Phong gật đầu.

Thường Tiểu chú mục hỏi tiếp:

- Bọn người quen biết nhau bao lâu ?

Vương Phong đáp:

- Tám chín ngày trước.

Thường Tiểu hỏi:

- Bảy tám ngày trước hấn đã thành người chết, người lại quen biết hấn tám chín ngày trước, xem ra người chỉ quen biết hấn có một ngày ?

Vương Phong đáp:

- Không.

Bọn họ quen nhau không tới một ngày, phải đuổi bắt huyết anh vũ, huyết anh vũ đã mang tai họa tà ác đến trên mình Thiết Hận. Đây kỳ thật lại là nguyện vọng của Thiết Hận. Huyết anh vũ nghe nói mỗi bảy năm lại giáng lâm xuống nhân gian một lần, cho nhân gian ba nguyện vọng. Chỉ cần có thể thấy được huyết anh vũ, là nó sẽ cho ba nguyện vọng. Vô luận là nguyện vọng gì, nó cũng thực hiện. Nguyện vọng thứ nhất của Thiết Hận lại là muốn chết. Chỉ vì hắn tuyệt đối không tin huyết anh vũ tồn tại, hắn lại càng không nghĩ sẽ thấy được huyết anh vũ. Huyết anh vũ chỉ thành đạt nguyện vọng của hắn. Nghĩ lại về chuyện đó, Vương Phong không khỏi lắc đầu.

Thường Tiểu cũng lắc đầu, hỏi:

- Bằng hữu quen biết nhau chưa tới một ngày, người lại chịu bán mạng vì hắn ?

Vương Phong thốt:

- Ta tuy quen biết hắn còn chưa quá một ngày, lại hiểu hắn rất nhiều.

Thường Tiểu hỏi:

- Hiểu cái gì ?

Vương Phong đáp:

- Hiểu hắn là một người chính trực, ta luôn luôn bội phục người chính trực.

Thường Tiểu một hồi lâu chưa cười, nghe câu nói của Vương Phong, lại mỉm cười.

Y cười nói:

- Nếu quả người chỉ vì nguyên nhân này mà bán mạng vì hắn, ta đảm bảo sau này người nhất định sẽ hối hận.

Y lại bổ sung:

- Người chính trực tuyệt không nói láo, nhưng theo ta biết, trong vụ án huyết anh vũ, hắn đã nói láo không chỉ một lần.

Vương Phong tịnh không dò hỏi, lại mỉm cười:

- Nói láo cố nhiên là xấu xa, nhưng nếu thố lộ sự thật lại khuấy động một nỗi bất hạnh lớn hơn, còn có thể tha thứ được.

Thường Tiểu cười lạnh, từ từ đi tới.

Mục quang của mọi người toàn bộ đang nhìn trên người y.

Y đi chậm chậm, đến đối diện Vương Phong:

- Thi thể Thiết Hận nghe nói người mang về nha môn ?

Vương Phong thừa nhận.

- Lúc đó Thiết Hận đã chết rồi ?

Vương Phong gật đầu.

- Người khảng định hấn quả thật đã chết ?

Vương Phong đáp:

- Một người sống hay chết, ta còn có khả năng phân biệt rõ ràng.

- Lúc Tiêu Bá Thảo giải phẫu khám nghiệm thi thể, người có đứng một bên quan sát ?

- Không, công chuyện của Tiêu lão tiên sinh tịnh không thích có người đứng nhìn, vì lão sợ có thể ảnh hưởng tới công chuyện của lão, kỳ thật lão có cho phép ta ở lại, ta cũng vị tất nguyện ý lưu lại.

- Người sợ nhìn thấy ?

- Ta còn sợ bị ối mửa.

Vương Phong hỏi ngược lại:

- Người không biết chuyện đó kinh tởm đến thế nào sao ?

Thường Tiểu không đáp, ngẩng đầu lên, thốt:

- Người chỉ nên trả lời câu hỏi của ta.

Vương Phong hỏi:

- Chỉ có thể đáp, không thể hỏi ?

Thường Tiểu đáp:

- Không hỏi.

Vương Phong hỏi:

- Người coi người là gì ?

Thường Tiểu đáp:

- Quan !

Vương Phong hỏi:

- Người coi ta là gì ?

Thường Tiểu thốt:

- Bình dân bá tánh.

Vương Phong sửa liền:

- Người giang hồ.

Thường Tiểu lại cười lạnh.

Vương Phong nói tiếp:

- Người giang hồ không sợ quan, không chịu bị điều khiển, cũng không để quan dám điều khiển.

Thường Tiểu lại cười lạnh:

- Ta dám điều khiển.

Vương Phong thốt:

- Cho dù có dám điều khiển, ta cho dù có chịu cho điều khiển, vậy thì sao ? Ta đâu có phạm pháp.

Vương Phong lại lạnh lùng nói tiếp:

- Ta bị hiềm nghi phạm pháp chỗ nào ?

Thường Tiểu lạnh lùng đáp:

- Người hiệp trợ phạm nhân bị hiềm nghi, tiêu dao pháp ngoại.

Vương Phong hỏi:

- Có một hiềm nghi, phạm nhân bị hiềm nghi là ai ?

Thường Tiểu đáp:

- Thiết Hận.

Vương Phong ngăn người, chợt cười thốt:

- Cho tới bây giờ, tuy người chưa tự giới thiệu mình, ta lại cũng đã đoán ra người là ai.

Thường Tiểu hỏi:

- Ai ?

Vương Phong đáp:

- Thường Tiểu ! Độc Kiếm Thường Tiểu.

Thường Tiểu cười lạnh thốt:

- Người ngủ trong quan tài, tin tức lại linh thông như vậy.

Vương Phong nói:

- Sáng sớm hôm nay, An Tử Hào đã nói cho ta nghe.

Thường Tiểu “hừm” một tiếng:

- Người này nói hơi nhiều.

Vương Phong thốt:

- Ta còn biết một chuyện.

Thường Tiểu hỏi:

- Cũng do hấn nói ?

Vương Phong lắc đầu:

- Chuyện này ta nghe người ta nói tối thiểu cũng đã mười lần, lần thứ nhất tối thiểu cũng đã năm năm trước.

Thường Tiểu hỏi:

- Chuyện gì ?

Vương Phong cười đáp:

- Ta còn biết người có một cái ngoại hiệu kinh người, là Hoạt Diêm Vương.

Thường Tiểu không có biểu tình gì, hỏi ngược lại:

- Cái ngoại hiệu đó có gì không hay ?

Vương Phong đáp:

- Hay thì hay, có một điểm, ta còn chưa minh bạch.

Thường Tiểu hỏi:

- Điểm nào ?

Vương Phong đáp:

- Hoạt Diêm Vương như cái tên đã gợi ý, là Diêm Vương trên nhân gian, không phải yêu quỷ đều do người điều khiển sao ?

Thường Tiểu hỏi:

- Người nói tới Thiết Hận ?

Vương Phong hỏi lại:

- Cương thi không phải là quỷ sao ?

Thường Tiểu thốt:

- Người khẳng định hắn đã biến thành cương thi ?

Vương Phong nói:

- Ta chưa thấy qua cương thi, lại thấy qua thi thể, ta dám đảm bảo hắn đã là một người chết.

Thường Tiểu nói:

- Ta cả thi thể cũng chưa thấy qua, lúc trước cũng không thấy thi thể, ta đương nhiên coi hắn còn là một người sống.

Y nhìn Vương Phong dò xét:

- Người cũng dám đảm bảo lời nói của người hoàn toàn là sự thật ?

Vương Phong lại cười một tiếng, đáp:

- Cho dù là sự thật, người chừng như cũng không chịu tin.

Thường Tiểu cũng cười, thốt:

- Người đã biết ta cũng có một ngoại hiệu là Hoạt Diêm Vương, lại tựa hồ không biết ngoại hiệu của ta vì sao mà có.

Vương Phong nói:

- Đó là vì tâm địa người tàn ác, tay lạt, kiếm độc.

Thường Tiểu thốt:

- Tâm tàn ác tự nhiên tay lạt, tay lạt tự nhiên kiếm độc, ba thứ này kỳ thật chỉ là một, người chỉ nói trúng một thứ, còn thiếu một thứ.

Vương Phong hỏi:

- Thứ gì ?

Thường Tiểu đáp:

- Hình phạt nặng nề.

Y lại cười:

- Dưới hình phạt nặng nề của ta, ta đảm bảo những gì nghe được nhất định là sự thật.

Vương Phong cười nói:

- Người chừng như đối với ta đã có ý muốn dụng hình bức cung ?

Thường Tiểu chỉ cười, nụ cười này lộ vẻ rất tàn nhẫn.

Vương Phong cười cười nói tiếp:

- Chỉ không biết người tính dùng trọng hình nào ?

Thường Tiểu đáp:

- Muốn biết không dễ lắm sao ?

Nói vừa dứt lời, bàn tay trái của y đã chỉ một cái.

Cái chỉ đó chỉ về hướng Vương Phong, bảy gã quan sai đã có ba gã bộc phát phóng tới.

Gã quan sai khai quan hồi nãy đứng gần nhất, là người đầu tiên phóng tới, lại không phải để bắt người, một quyền nhắm ngay mặt Vương Phong đâm tới.

Một quyền này rõ ràng là để báo tư thù.

Người bị Vương Phong hù thê thảm nhất chính là gã, đối với tiểu tử này gã không có chút hảo cảm, đối với khuôn mặt cười cười của tiểu tử này không chút nào thuận mắt gã, cho nên một khi Thường Tiểu hạ lệnh bắt người, gã lập tức muốn bay tới đâm vào khuôn mặt tươi cười của tiểu tử này.

Chỗ đó tịnh không phải là chỗ trí mệnh, cho dù đánh có mạnh cũng không chết

người, cho nên gã đánh thoải mái.

Gã đánh cũng rất nặng tay.

Một quyền này nếu không một trăm thì ít nhất cũng có chín mươi chín cân khí lực, đánh như vậy không những tổn hao sức lực mà cả khuôn mặt cũng sưng vù.

“Bình” một tiếng chấn động, một bóng người bay lên.

Vương Phong ngồi nguyên tại chỗ, mặt cũng không bị sưng.

Mặt của gã quan sai lại bị sưng. Một quyền của gã vừa mới xuất, quyền đầu của Vương Phong đã mạnh mẽ đâm vào mặt gã, đánh gãy mũi gã, máu mũi sặc đầy mặt, thậm chí đánh mạnh tới mức gã bay bổng hơn một trượng.

Một quyền của Vương Phong đã không chỉ có một trăm cân.

Gã quan sai vừa bay ra, hai gã quan sai bên ngoài đã phóng tới, bốn bàn tay hóa thành trảo phong nhắm thẳng vào đầu của Vương Phong chụp tới.

Nắm thì nắm được, tả hữu thủ của Vương Phong lại như đại bàng tung cánh, phản trảo chụp vào cổ tay của bọn chúng.

Vương Phong hét một tiếng lớn, tung bọn chúng lên, quăng về phía bốn gã quan sai còn lại.

Bay tới nơi bốn gã còn lại, hai gã quan sai như thái sơn áp đỉnh vọt hạ xuống.

Bọn chúng nhanh tay nhanh mắt, lập thành hai hàng song song, song song tề tâm hợp lực, cứng rắn đón đỡ đồng bọn rớt xuống, bốn người, toàn bộ bị chấn động thối lui một bước.

Khí lực Vương Phong quả thật không nhỏ.

Hai gã quan sai bị chàng quăng lên mặt mày xanh dờn, thần sắc của bốn gã quan sai đón đỡ cũng không tốt hơn bao nhiêu, “răng răng răng răng” bốn tiếng, bốn thanh đao không hện mà đồng thời rút ra trên tay.

Đao quang chói ngời như tuyết, đây hiển nhiên là bốn thanh đao tốt.

Có đao trong tay, bốn gã quan sai trên mặt bỗng hiển lộ sát cơ.

Chỉ xem qua tư thế bạt đao, đã biết bọn chúng dụng đao rất giỏi; chỉ xem qua thần sắc trên mặt, đã biết bọn chúng đao hạ tuyệt bất lưu tình.

Vương Phong tựa hồ không thèm nhìn bọn chúng, hai tay chàng khoanh lại, làm như ba gã quan sai phóng tới đánh chàng hồi nãy không còn trong ý tưởng, càng hình như quăng hai gã lên trời là kết thúc mọi chuyện.

Làm sao sự tình có thể kết thúc như vậy được ?

Bốn gã quan sai rút đao ra khỏi vỏ, cước bộ bắt đầu di động, trái phải di động, bốn

người chia nhau đứng bốn phía.

Mắt Vương Phong một khi nhìn, tối thiểu cũng thấy ít nhất hai thanh đao.

Chàng đã buông tay, giang tay vươn vai, chợt nói:

- Ngủ đã quá, tinh lực sung mãn, giờ này hoạt động gân gân cốt là tốt nhất.

Một người trong bốn gã quan sai lập tức thốt:

- Bọn ta nhất định giúp người hoạt động.

Mục quang của Vương Phong quét từ từ qua bốn thanh đao, thốt:

- Nhưng động tới đao ta lại không thể phụng bồi, những thứ đó không có lợi cho sức khỏe.

Một gã quan sai cười lạnh một tiếng, nói:

- Chỉ tiếc người phải.

Tiếng nói vừa dứt, người của gã bay lên.

Ba gã quan sai kia cũng đồng thời phát động.

Mũi đao lóe tia sáng trắng như tuyết chói ngời, bốn gã quan sai này sử dụng một dạng đao pháp.

Hai đao chém vào hai vai Vương Phong, hai đao chém vào hai chân Vương Phong, bọn chúng tịnh chưa hạ sát thủ.

Bởi vì Thường Tiểu còn muốn lưu giữ mạng sống của Vương Phong, còn muốn hỏi cung Vương Phong.

Nhưng bốn đao này chém trúng, Vương Phong chắc biến thành con rùa, tuy bảo toàn được tính mạng, cũng chỉ còn có thể lăn bò trên đất.

Vương Phong tuy không muốn phụng bồi, càng không muốn biến thành con rùa.

Đằng sau lưng chàng là quan tài, đằng sau quan tài là bức tường, chàng không thể lại trốn trong quan tài, cũng không có đường lui thoát.

Chàng phải nghĩ ra biện pháp đối phó với bốn lưỡi đao.

Một người phải đối phó với bốn lưỡi đao không phải là chuyện dễ dàng, cũng may bốn lưỡi đao đang dùng đao pháp đả thương người, không phải là đao pháp lấy mạng người.

Đao pháp đả thương người, so với đao pháp lấy mạng người, dễ ứng phó hơn.

Chàng hét lên một tiếng, nghiêng mình một cái, đột nhiên bay lên một cái, nghênh đón gã quan sai đang huy đao chém bên trái.

Cái bay người này, hai đao chém dưới chân chàng đã hụt, cái nghiêng mình đó, một đao chém về bên vai phải cũng lạc vào khoảng không.

Tránh được ba lưỡi đao, không thể nói chàng không có bản lãnh, chỉ đáng tiếc còn thêm một đao.

Đao này vốn chỉ chém lên vai chàng, nhưng vì cái nghiêng mình của chàng, lại chém vào ngực chàng.

Vai không phải là một chỗ trí mệnh, ngực lại là chỗ trí mệnh.

Chàng tránh được ba đao, càng nhập sâu vào một tử lộ.

Tinh minh như chàng, là một người kinh nghiệm lâm địch phong phú, quả thật không có lý do phạm vào sai lầm trí mệnh như vậy.

Có phải vì chàng chợt nhớ mình chỉ còn sống thêm năm mươi một ngày nữa, đợi không nổi nữa, thừa cơ hội này, liều mạng ?

Chàng tuy dám liều mạng, không sợ chết, gã quan sai lại không dám để chàng liều mạng.

Thường Tiểu tịnh không ra mệnh lệnh cho gã giết Vương Phong, gã tuyệt không dám giết Vương Phong.

Bởi vì như vậy thông thường có nghĩa là gã tự lấy cái mạng mình.

Cho nên vừa khi phát giác ngực Vương Phong đang hứng mũi đao của mình, gã đã nhảy tránh ngay lập tức.

Cũng may, khi gã ra đao đã có phần nương tay, cho nên dễ dàng biến chiêu.

Gã chỉ tưởng Vương Phong bị ba thanh đao kia bức nhập vào tử lộ, lại càng không biết rằng Vương Phong tự mình xâm nhập vào tử lộ, cơ hồ liều mạng, thân hình sau khi nghiêng mình lại có biến hóa, đao của gã cho dù không lơ tay, cũng vị tất có thể chém vào ngực Vương Phong.

Biến hóa đó đương nhiên mục đích là để đón đỡ một đao chém vào ngực, hiện tại đao đã lơ lửng, không cần phải thi hành biến hóa đó.

Cho nên Vương Phong tịnh không thi hành biến hóa đó.

Chàng lại thực hiện một biến hóa khác.

Thanh đao phải né tránh, gã quan sai đứng đằng trước phải lộ sơ hở, chàng vồ lấy sơ hở đó, huy quyền đâm vào mặt gã quan sai.

“Chát” một tiếng, gã quan sai bị tống văng ít nhất cũng một trượng, tuy còn chưa lấy lại thăng bằng, nửa khuôn mặt bên trái đã sưng vù. Một quyền của Vương Phong đánh ra, toàn thân cũng bay lên nửa trượng, tả hữu cước xoay một vòng, chính là quyền tay phải !

Vừa xong, tai chợt nghe một tiếng “xoảng” kỳ dị, khóe mắt đồng thời thoáng thấy ánh kiếm lẳng không bay tới. Kiếm quang nhanh gấp, kiếm thế độc lạt.

Độc Kiếm Thường Tiểu chung quy đã xuất thủ.

Luồng sáng xanh dài ba thước nhanh như chớp đâm vào giữa ngực Vương Phong. Nghe y nói, chỉ muốn mấy gã quan sai bắt sống Vương Phong, dụng hình nặng nề để bức cung, nhưng đến khi thấy y xuất thủ, rõ ràng huy kiếm muốn giết Vương Phong.

Y tính không phải là một người có hai tâm địa, chỉ bất quá y đã thấy xuất kích giết Vương Phong đơn giản hơn là cầm giữ Vương Phong.

Một phạm nhân khó bắt giữ, muốn đào tẩu nhất định rất dễ, kinh nghiệm này y đã kinh qua một lần.

Chỉ có một lần.

Một lần là đã đủ quá rồi, sau lần thứ nhất, đối với phạm nhân khó bắt giữ, y bắt đầu thực hiện phương pháp đơn giản hữu hiệu hơn.

Không sợ giết lầm người tốt, y chỉ sợ phạm nhân tẩu thoát.

Giết lầm người tốt đối với y tính không có ảnh hưởng, phạm nhân tẩu thoát lại làm thương tổn não bộ của y, phí tổn khí lực của y.

Y khác với Thiết Hận.

Thiết Hận thà thương tổn đầu óc thêm một lần, phí tổn khí lực thêm một lần, cũng không muốn giết lầm một tốt.

Y lại thà giết lầm trắng thừng.

Cho nên nếu quả y đã giết một ngàn người, người chết oan nếu không tới chín trăm, cũng đã tám trăm.

Trong vòng mười năm nay, số người y giết không chỉ có một ngàn. Giết lầm thêm một Vương Phong, y cần gì đắn đo ?

Kiểm chớp lên một cái. Nhanh. Chuẩn. Độc !

Đoạt Mệnh Thập Nhị Kiếm của Nga Mi kiếm phái, một kiếm y dùng kỳ thật không uổng danh chút nào.

Muốn chống đỡ một kiếm như vậy không phải dễ dàng, nhưng bằng vào thân thủ của Vương Phong, cũng không thể rơi vào cảnh khốn cùng.

Chàng lại không chống đỡ, lại đón chờ.

Chỉ trong một sát na, trong tay chàng đã xuất hiện một đoản kiếm. Đoản kiếm hướng ngực Thường Tiểu đâm tới.

Trường kiếm ba thước, đoản kiếm chỉ sáu phân, tuy ngắn hơn nhiều, trường kiếm của Thường Tiểu có đâm trúng ngực của chàng, đoản kiếm của chàng tất cũng đâm trúng ngực y.

Chàng có cái tự tin đó.

Chàng dám liều mạng, một kiếm đâm ra, không phải để bảo vệ mình, chỉ là để giết đối thủ.

Một kiếm này, cũng không có biến hóa gì.

Độc kiếm của Thường Tiểu đâm tới, chàng thấy bất cứ biến hóa gì cũng đưa tới chung một kết quả --- chỉ có khi biến hóa lại càng làm cho tình huống ác liệt hơn.

Chàng tịnh không vui thích cái kết quả này, hà huống Thường Tiểu con người này rất xứng đáng để chàng liều mạng.

Thường Tiểu cũng thấy Vương Phong liều mạng, càng thấy Vương Phong thật sự có cái bản lãnh liều mạng.

Một cảm giác sợ hãi thoáng qua tâm y ngay lập tức.

Y tịnh không tính tới liều mạng với Vương Phong. Y tuy thích giết người, lại tuyệt không thích mình cũng đồng thời bị giết, cho dù có bị thương cũng không thích.

Tính ra chiêu kiếm của y còn chưa tận toàn lực, còn đủ lực để xoay sở tránh liều mạng với Vương Phong. Mũi kiếm của y nhanh nhẹn đảo về. Người còn trên không trung, “vút vút vút” phản thủ chém ba kiếm. Người y chừng như bị bóng kiếm vây bọc trọn vẹn, vô luận bất cứ lúc nào, đều có thể che chở kháng cự tránh bị ngoại lai thương hại.

Vương Phong lại không truy đuổi theo y, kiếm hạ thấp, đứng yên.

Thường Tiểu hạ mình xuống đất, đối diện với Vương Phong, y nhìn Vương Phong chằm chằm, đột nhiên thốt:

- Ta xem ra người tịnh không giống người điên.

Vương Phong đáp:

- Vốn không giống.

Thường Tiểu hỏi:

- Vậy thì người phải biết, hồi nãy kết quả có thể ra sao ?

Vương Phong đáp:

- Ta cùng người đều biến thành người chết.

Thường Tiểu thốt:

- Bằng vào võ công của người, muốn đỡ một kiếm của ta, tin rằng không khó.

Vương Phong nói:

- Cũng không khó.

Thường Tiểu thốt:

- Có thể chống đỡ, muốn trốn tránh đương nhiên cũng càng dễ dàng.

Thường Tiểu lại nói tiếp:

- Vậy tại sao người phải liều mạng với ta ?

Vương Phong hỏi ngược lại:

- Hồi nãy một kiếm của người cố ý giết ta ?

Thường Tiểu gật đầu thừa nhận.

Vương Phong hỏi:

- Người cố ý giết ta, sao ta lại không được liều mạng với người ?

Thường Tiểu ngăn người, hỏi:

- Người thích liều mạng với người ta ?

Vương Phong đáp:

- Còn tùy người nào.

Thường Tiểu thốt:

-Ồ ?

Vương Phong nói:

- Có loại người ta biết rõ ta đánh không lại, ta liền nhanh chân bỏ đi, nhưng lại có loại người, cho dù ta biết ta phải chết, ta cũng phải liều mạng với hắn.

Thường Tiểu hỏi:

- Người nói loại người đó, là loại người nào ?

Vương Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn Thường Tiểu, đáp:

- Ác nhân.

Thường Tiểu lại ngăn người, trên mặt đột nhiên nở một nụ cười, thốt:

- Ta xem ra đâu có là ác nhân.

Vương Phong cười lạnh:

- Ta thấy chừng như là vậy.

Thường Tiểu cười nói:

- Vô luận ra sao, ta đều không muốn cùng người liều mạng.

Vương Phong hỏi:

- Người không phải đã nói qua người muốn bắt ta, dụng trọng hình bức cung ?

Thường Tiểu đáp:

- Hiện tại đã bắt tất, một người có can đảm dám liều mạng, sao có thể nói lão được ?

Y cười lớn thu kiếm, lại nói:

- Người đã không nói láo, ta tại sao lại phải làm chuyện không cần thiết ?

Vương Phong thốt:

- Ít ra, người cũng phải giữ ta lại.

Vương Phong nói tiếp:

- Vì ta đã phạm pháp.

Mục quang Thường Tiểu quét sang mấy gã quan sai, thốt:

- Đánh quan sai tuy phạm pháp, chuyện này, lại không thể quy tội cho người.

Nhân tình Vương Phong có nét kỳ quái, đứng bất động.

Thường Tiểu không ngờ cũng nói đạo lý, không chỉ có Vương Phong cảm thấy kỳ quái, cả bọn quan sai cũng cảm thấy kỳ quái.

Thường Tiểu lại nói tiếp:

- Hà hướng muốn giết người đã rất khó, muốn bắt người, không phải lại càng đau đầu hơn sao ?

Hiện tại là chân tâm của Thường Tiểu nói chuyện.

Con người này cũng thấu hiểu cách lèo lái theo hướng gió, y quả thật cũng có ý khác.

Thường Tiểu còn nói thêm:

- Hà hướng từ nay về sau rất nhiều chuyện có lẽ ta cần trợ giúp người.

Vương Phong lạnh lùng thốt:

- Ta lại không có ý muốn hợp tác với người.

Thường Tiểu đột nhiên hỏi:

- Người không biết hiện tại ta đang điều tra chuyện gì sao ?

Vương Phong hỏi dò:

- Có phải là vụ án huyết anh vũ ?

Thường Tiểu gật đầu:

- Cũng là vụ án bảy năm về trước nội trong một đêm châu báu trong Thái Bình vương phủ bảo khố bị thất tung một cách thần bí.

Vương Phong hỏi:

- Vụ án đó có liên quan gì đến ta ?

Thường Tiểu thốt:

- Không có liên quan đến người, bằng hữu của người Thiết Hận lại có quan hệ rất lớn.

Vương Phong nói:

- Thiết Hận đã chết.

Thường Tiểu hỏi:

- Nguyên nhân cái chết là gì ?

Mục quang Vương Phong chợt biến thành xa xăm, đáp:

- Người có từng nghe qua thập vạn thần ma vì khánh hạ ngày mừng thọ của Ma Vương, tụ hội tại Nồng gia phổ, trích thập vạn giọt ma huyết hóa thành một huyết anh vũ, để làm quà của bọn chúng ?

Thường Tiểu đáp:

- Ít ra cũng đã nghe qua mười lần.

Vương Phong thốt:

- Huyết anh vũ mỗi bảy năm lại giáng lâm xuống nhân gian một lần, mang theo ba nguyện vọng, chỉ cần thấy được nó, nó có thể cấp cho ba nguyện vọng, vô luận là nguyện vọng gì đều có thể thực hiện được.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Hiện tại từ lúc lần trước nó giáng lâm nhân gian, đã được bảy năm.

Thường Tiểu hỏi:

- Người cũng tin chuyện này ?

Vương Phong cười đáp:

- Ta vốn không tin, hiện tại lại không thể không tin.

Thường Tiểu hỏi:

- Người đã thấy nó ?

Vương Phong gật gật đầu.

Thường Tiểu cười một tiếng, cười lạnh.

Vương Phong hỏi:

- Người không tin ?

Thường Tiểu không phủ nhận.

Vương Phong thốt:

- Thiết Hận cũng không tin, cho nên hắn mới nói nếu quả hắn gặp được huyết anh vũ, nguyện vọng đầu tiên của hắn là muốn nó để cho hắn chết.

Thường Tiểu hỏi:

- Kết quả hắn quả thật thấy được huyết anh vũ, huyết anh vũ quả thật đã làm cho

hắn như nguyện ?

Vương Phong cười khổ:

- Sự tình trên thiên hạ nhân gian có lúc quá tấu xảo.

Thường Tiểu cười, hỏi:

- Sự kiện này người nghe nói lại ?

Vương Phong đáp:

- Lúc đó ta đang ngồi đối diện hắn.

Thường Tiểu hỏi lớn:

- Người nói người đã chứng kiến sự kiện phát sinh ?

Vương Phong đáp:

- Người đầu tiên thấy huyết anh vũ là ta, lúc đó ta la lớn kêu hắn đừng quay đầu nhìn, thậm chí còn phóng qua muốn ôm đầu hắn, nhưng đã quá trễ.

Thường Tiểu không nói tiếng nào, nụ cười trên mặt cứng ngắc.

Y thấy Vương Phong tịnh không nói láo.

Tiếng nói của Vương Phong càng yếu ớt, nói tiếp:

- Chỉ quay đầu nhìn một cái, hắn ngã gục trong tiếng cười của huyết anh vũ.

Thường Tiểu giật mình thốt:

- Cười như người, trong tiếng cười chứa đầy tiếng yêu dị tà ác, giống như nó đang nói, nó cũng có thể nói ?

Vương Phong gật đầu, chột rùng mình hai cái.

Thường Tiểu không nhin được, hỏi:

- Nó nói gì ?

Vương Phong nhớ lại, giọng run rẩy:

- "Bọn người đồng thời thấy được ta, hiện tại, nguyện vọng của hắn đã được thực hiện, vẫn còn hai nguyện vọng, ta lưu lại toại nguyện cho người, người cứ đợi ..."

Lời nói của huyết anh vũ như đã in trong tâm chàng, thoát ra khỏi miệng, một chữ cũng không sai.

Giọng nói của chàng cũng truyền vọng một giọng chế giễu tà ác yêu dị, phảng phất chàng cũng đã biến thành nô tài của huyết anh vũ.

Khuôn mặt xám ngoét cũng càng quỷ dị xấu xa hơn.

Trên mặt Thường Tiểu vẫn còn nở nụ cười, hỏi tiếp:

- Sau đó huyết anh vũ làm gì ?

Vương Phong đáp:

- Bay đi.

Thường Tiểu hỏi:

- Người không rượt theo ?

Vương Phong thở dài, đáp:

- Ta dù cũng muốn rượt theo, chỉ tiếc tịnh không có cánh.

Thường Tiểu chuyển đề tài:

- Lúc đó bọn người ở đâu ?

Vương Phong đáp:

- Mộ địa.

- Mộ địa ?

- Bọn ta vì truy đuổi huyết nô, truy tới đó.

Mục quang Thường Tiểu lập tức chiếu lên mặt Huyết Nô.

Huyết Nô tịnh không có phản ứng gì, si si nhìn Vương Phong.

Làm cho nàng mê man lại nhất định không là Vương Phong, chỉ là lời kể của Vương Phong.

Trong mắt nàng chứa đầy vẻ hâm mộ, nàng hâm mộ cái gì ?

Hâm mộ Vương Phong thấy được huyết anh vũ ? Huyết anh vũ còn hai nguyên vọng lưu lại cấp cho Vương Phong ?

Nhãn tình của Vương Phong theo mục quang của Thường Tiểu, lắc đầu:

- Bọn ta lúc đó chỉ truy huyết nô, không phải là nàng, chỉ là một con quái đản.

Thường Tiểu ngạc nhiên, hỏi:

- Trên mộ địa lúc đó chỉ có bọn người ?

Thường Tiểu nói:

- Bằng vào võ công của người, nếu quả có người tàng ẩn tại phụ cận, nhất định không thể qua mắt người, hà huống còn nói chuyện ?

Vương Phong thốt:

- Người không tin lời nói đó phát ra từ miệng huyết anh vũ ?

Thường Tiểu thở dài, đáp:

- Anh vũ không thể nghi ngờ là một loại chim linh xảo phi thường, thậm chí còn nói được tiếng người, cho nên theo ta biết, mạn sông Tần Hoài có Bảo Hương Trai nuôi dưỡng một con anh vũ có thể niệm Đường thi, nhưng đó cũng là kết quả của sự huấn

luyện trường kỳ, những lời huyết anh vũ nói với người, lại rõ ràng không phải là lời nói đã được huấn luyện.

Vương Phong nói:

- Những lời nói đó không còn nghi ngờ gì nữa là do người nói, nhưng sự thật là phát từ miệng con chim.

- Ta tin những lời người nói là sự thật, chỉ là chuyện như vậy, muốn làm cho người khác tin cũng rất khó.

Thường Tiểu thở ra một cái.

Vương Phong cười khổ:

- Tâm tình của người ta rất minh bạch, nếu không vì thân lâm kỳ cảnh, ta nghĩ tất cũng có ý tứ như người.

Thường Tiểu lại thở ra, thốt:

- Chẳng như chuyện này chỉ có hai cách giải thích, nếu không phải vì anh vũ thông linh, bọn ta phải chấp nhận truyền thuyết thập vạn thần ma trích ma huyết này.

Y lắc đầu, lại nói:

- Nếu huyết anh vũ có thể là sự thật, cương thi tồn tại sao lại không thể có ?

Không ai nói tiếng nào.

Im lặng, tiểu lâu phảng phát âm ám khởi dậy.

Bên ngoài lầu càng âm ám, bóng tối dày đặc đen như mực.

Thường Tiểu quay mặt ra ngoài cửa, đột nhiên thốt:

- Giờ này là giờ cương thi đã xuất động.

Câu nói này vừa nói ra, y cũng cảm thấy lạnh run.

Thủ hạ của y cũng vậy, chỉ có Vương Phong là ngoại lệ, chàng vẫn mỉm cười, thốt:

- Tổ của hắc còn lưu tại đây, ta nghĩ hắc sớm muộn gì cũng quay về tổ.

Thường Tiểu hỏi:

- Người không sợ ?

Vương Phong đáp:

- Ta với hắc là bằng hữu.

Thường Tiểu lạnh lùng thốt:

- Tốt hơn hết là hắc sau khi biến thành cương thi, cũng còn nhận ra người là bằng hữu.

Vương Phong nói:

- Nhận ra hay không nhận ra tính sau, chỉ cần gặp được hấn là được.

Thường Tiểu hỏi:

- Có thể nào đối với chuyen hấn biến thành cương thi, người cũng có nghi vấn, nhất định muốn gặp hấn để xác định ?

Vương Phong đáp:

- Đó vẫn không phải là mục đích chính của ta.

Thường Tiểu nhin không được, hỏi truy:

- Mục đích chính của người là gì ?

Vương Phong đáp:

- Cố gắng ngăn cản hấn biến thành cương thi lần nữa.

Thường Tiểu mỉm cười:

- Người hy vọng bằng hữu của người sau khi chết có thể an nghỉ ?

Vương Phong đáp:

- Rất hy vọng.

Thường Tiểu thốt:

- Giao kết được một bằng hữu như người quả thật rất tốt.

Tiếng nói chợt ngừng lại, mục quang của y chuyển ra ngoài cửa.

Là người, không phải cương thi.

An Tử Hào đi trước, đằng sau là Đồng Xương, Đường thị huynh đệ.

Bốn người không thiếu một người, sắc mặt tịnh không khác lúc ban đầu.

Mục quang của Thường Tiểu quét sang bọn Đồng Xương ba người, hỏi:

- Bọn người đã kiểm tra qua thi thể của Vạn Thông ?

Ba người gật đầu cười khổ.

Bọn chúng chỉ thấy một cánh tay, một vũng máu bầm.

Thường Tiểu hỏi:

- Có phát hiện ra gì không ?

"Thi thể của Vạn Thông đã hóa thành vũng máu bầm, chỉ còn dư lại hữu thủ, hữu thủ cũng biến thành đen thui hôi thúi".

"Gần cái giường gã nằm có một thanh đao, vỏ đao lại nằm bên kia".

"Lưỡi đao có máu, cán đao có máu, đều không giống nhau, huyết trên lưỡi đao không có gì lạ, huyết trên cán đao chính là máu bầm đó".

"Trong móng tay ngón giữa tay phải của gã, găm một mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh

Châm, hiển nhiên vì độc châm này, hữu thủ của gã mới biến thành đen bầm".

"Huyết bầm tuy đã cạn, nhưng bằng vào kinh nghiệm của bọn tôi suy đoán, rất có khả năng là kết quả của Hóa Thi Tán".

"Nói theo những phát hiện trên, bọn tôi nghĩ hôm qua lúc Vạn Thông khai quan nghiệm thi, đầu ngón tay giữa bị mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh Châm đâm vào, chất độc trên mũi độc châm lan nhanh, làm cho cánh tay gã đen bầm hoàn toàn, gã phát giác bị trúng độc, tất nhiên lập tức vận nội lực ngăn trở độc khí không lan lên trên, cho nên chỉ có cánh tay là đen bầm".

"Nhưng sau khi được mang vào trong tiểu ốc, gã đã không thể tái chi trì, vì để bảo toàn tính mạng, gã chỉ còn cách chịu đựng đau khổ, bạt đao, chặt đứt cánh tay, tiếp đó cương thi vào đến, rắc trên người gã Hóa Thi Tán, làm cho thân gã tan chảy ra, chỉ còn cánh tay phải vì đã bị chặt xuống, cho nên còn lại đó".

Thường Tiểu im lặng lắng nghe, tịnh không có ý kiến biểu thị gì, đợi cho Đồng Xương và Đùng gia huynh đệ nói xong, mới khai khẩu:

- Hóa Thi Tán thứ đó tựa hồ không thường thấy qua.

Đường lão đại thốt:

- Cũng tịnh không hiếm có, theo huynh đệ chúng tôi được biết, trên giang hồ có nhiều bang hội hay dùng thứ đó để xử trí nhân phạm, cao thủ hắc đạo dùng độc dược ám khí này cũng có nhiều người.

Thường Tiểu hỏi:

- Nhiều là ai ?

Đường lão đại đáp:

- Thiểm Bắc Đoạn Hồng Tử, Giang Đông Ô Nha, Hà Tây Xích Nhạn, Yên Nam Độc thủ thư sinh Tiêu Thu Vũ.

Thường Tiểu hỏi:

- Bọn chúng cùng Thiết Hận có quan hệ gì không ?

Đường lão đại nghĩ một chút, lắc đầu:

- Không.

Một gã quan sai tức thì xen vào:

- Theo ký ức của tôi, đại để năm sáu năm về trước, Thiết Hận ở Tương Tây từng kinh phá một hắc điểm, tại hậu viện của hắc điểm, nghe nói có một Hóa Thi Trì, hắc điểm sau khi giết người cướp của, chừng như quăng thi thể xuống Hóa Thi Trì hủy diệt chứng tích ...

Thường Tiểu gật đầu thốt:

- Nói vậy Thiết Hận có cơ hội lấy được loại dược vật Hóa Thi Tán đó.

Y quay đầu, nhìn Vương Phong chăm chăm, thốt:

- Nguyên nhân cái chết của gã quan sai đó hiện tại chắc người đã rõ, đối với sự kiện này, người còn có ý kiến gì không ?

Vương Phong ngẩn ngơ lắng nghe, tới lúc Thường Tiểu hỏi, chừng như tỉnh mộng, cười khổ:

- Khổ là ta tận mắt chứng kiến Thiết Hận bị giết, lại thân chinh hộ tống hắn trong quan tài, bảy tám ngày đã theo sát quan tài, quan tài lại luôn luôn đóng đinh, căn cứ theo theo báo cáo nghiệm thi của bọn họ, ta nhất định hoài nghi hắn vẫn còn sống.

Thường Tiểu cười khổ:

- Ta vốn cũng hoài nghi như vậy, nhưng nghe người nói quả quyết, lại quả thật không thể không tin hắn đã chết.

Vương Phong thốt:

- Có lẽ thân thể hắn quả thật đã giấu loại độc dược Hóa Thi Tán, lúc bóp cổ gã quan sai, vô ý rơi lên người gã quan sai.

Thường Tiểu điềm đạm hỏi:

- Độc châm cũng vô ý bay ra từ trong thân hắn, đâm vào đầu ngón tay của Vạn Thông ?

Vương Phong chỉ biết cười khổ.

Thường Tiểu lắc đầu, lẩm bẩm:

- Ta hành tẩu thiên hạ cả mười năm nay, nhận trong tay bao nhiêu vụ kỳ án, gặp bao nhiêu quái sự, không thể nói là ít, nhưng tất cả đều có giải đáp, có cách giải thích, nhưng vụ án kỳ quái như vậy, bao nhiêu sự tình kỳ quái như vậy, lại còn mâu thuẫn trùng trùng, ta đơn giản thúc thủ vô sách.

Y lắc đầu một cái, thở dài:

- Có lẽ người còn chưa biết, ta bắt đầu điều tra vụ án này, cho tới nay cũng đã hơn hai năm.

Vương Phong tuy không biết, tịnh không hoài nghi lời nói của Thường Tiểu.

Thường Tiểu thở dài, ngồi xuống, lại nói tiếp:

- Thập vạn thần ma, trích ma huyết, hóa thành một huyết anh vũ, huyết anh vũ xuất hiện, châu báu trong Thái Bình vương phủ bảo khố bị thất tung một cách thần bí nội trong một đêm, Quách Lan Nhân đã chết lại phục sinh, sinh lại phục tử, những sự

tình này căn bản không thể tồn tại, không thể phát sinh.

Vương Phong nói:

- Nhưng sự thật lại tồn tại, hơn nữa quả thật đã phát sinh.

Thường Tiểu thở dài thốt:

- Ta vốn tuyệt không tin có yêu ma quỷ quái, có cái gọi là đệ nhị thế giới ---

Vương Phong xen vào:

- Lúc đầu ta cũng không tin, nhưng quái sự xảy ra liên tiếp, lại thấy huyết anh vũ cười nói như người, quả thật làm ta không thể không tin.

Thường Tiểu trầm ngâm, thốt:

- Chỉ tiếc khi những sự tình đó phát sinh, ta đều không có mặt tại tràng, có lẽ nếu không, ta cũng có thể phát hiện ra chân tướng sự tình.

Vương Phong hỏi:

- Người vẫn còn hoài nghi ?

Thường Tiểu đáp:

- Không thể không hoài nghi, theo hiện tại mà nói, sát nhân là cương thi, nhưng kết quả nghiệm thi, rõ ràng là giả.

Vương Phong đột nhiên ngẩng đầu hỏi:

- Người có thấy qua cương thi giết người không ?

Thường Tiểu thốt:

- Cả cương thi ta cũng không thấy mặt, làm sao thấy qua cương thi giết người ?

Vương Phong nói:

- Lúc cương thi giết người, chắc có thể cũng giống như người, động dụng thân thể hấn để giết người.

Thường Tiểu thốt:

- Ồ ?

Vương Phong điềm đạm cười nói:

- Những gì mắt thấy, không còn nghi ngờ gì nữa, là thật, bất quá lúc đó nếu người đứng kế bên, hiện tại khó có thể nói chắc chắn người cũng thành vũng máu bầm hay không.

Thường Tiểu cũng cười, thốt:

- Chỉ cần có thể thấu rõ sự thật, giải muộn nghi ngờ trong tâm, thành vũng máu bầm đâu có sao ?

Vương Phong nói:

- Vậy thì người cứ nhẫn nại ngồi xuống đợi, tổ của hắc ở đây, sớm muộn gì cũng quay về.

Thường Tiểu thốt:

- Đợi, ta nhất định đợi, ta còn chuẩn bị bốn người đi truy tầm tung tích của hắc.

Vương Phong nói:

- Đảm khí của người xem ra cũng không nhỏ.

Thường Tiểu thốt:

- Tịnh không thể so sánh với người, có đảm khí của người bên cạnh là tốt nhất.

Vương Phong nói:

- Chỉ đáng tiếc ta hiện tại vẫn không muốn hợp tác với người.

Thường Tiểu điềm đạm cười hỏi:

- Người không muốn truy tầm thi thể Thiết Hận ?

Vương Phong đáp:

- Ta không có nói vậy.

Thường Tiểu hỏi:

- Vậy tại sao chúng ta không đi chung đường, ít ra cũng có một người chiếu ứng ?

Vương Phong đáp:

- Có lẽ người lần này có hảo ý, nhưng cái hảo ý đó, ta chỉ có thể tâm lãnh.

Thường Tiểu nhìn Vương Phong một cách kỳ quái.

Vương Phong nói tiếp:

- Vì gan của ta quả thật không lớn, ta sợ chưa tìm ra Thiết Hận, đã bị làm hoảng sợ đến chết.

Thường Tiểu chung quy đã hiểu, hỏi:

- Người sợ ta ?

Vương Phong đáp:

- Sợ muốn chết.

Thường Tiểu hỏi:

- Tại sao ?

Vương Phong thở dài:

- Chỉ vì người là Độc Kiếm Thường Tiểu, Hoạt Diêm Vương Thường Tiểu.

Thường Tiểu ngậm miệng.

Vương Phong nói tiếp:

- Cường thi giết người ít ra còn có nguyên nhân, cho nên hấn giết Vạn Thông là vì Vạn Thông mạo phạm hấn. Người giết người, theo ta biết, thông thường không có nguyên nhân, đi gần người người, lúc nào cũng phải đề phòng kiếm của người đột nhiên đâm ra, không hoảng sợ đến chết thì đảm tâm cũng tiêu tán.

Thường Tiểu lắng nghe, đột nhiên mỉm cười, thốt:

- Những lời nói này là lần đầu tiên ta nghe được.

Vương Phong nói:

- Chừng như loại người nói chuyện bất chấp hậu quả như ta, vốn có rất ít.

Thường Tiểu thốt:

- Quả thật rất ít, ta đánh giá rất cao loại người này, cho nên ta bảo đảm, cho dù người có thật sự phạm tội, ta cũng đứng trước mặt nói cho rõ ràng rồi mới hạ thủ, tuyệt không lạnh lùng đột ngột giết người.

Y nói rất chân thành, Vương Phong lại hoàn toàn không có phản ứng.

Thường Tiểu điềm đạm cười một tiếng, mục quang vô ý lạc lên bức tường đối diện, chợt ngừng tiếng, hỏi:

- Bức tường này xem ra vừa mới quét ?

Vương Phong đáp:

- Tối hôm qua mới quét.

Thường Tiểu hỏi:

- Ai quét ?

Vương Phong đáp:

- Ta.

Thường Tiểu cười hỏi:

- Người có phải quá dư tình lực, không có chỗ phát tiết ?

Vương Phong đáp:

- Ta mệt mỏi đến mức cả quan tài cũng chịu vô nằm, người nói không phải sao ?

Thường Tiểu hỏi:

- Có lẽ bức tường này có vấn đề ?

Vương Phong đáp:

- Có vấn đề lớn, đối diện nó, thân trí ta chừng như đang ở Nồng gia phổ.

Thường Tiểu hỏi:

- Nông gia phổ ?

Vương Phong đáp:

- Nông gia phổ là nơi chư ma tụ hội, trên không có trời, dưới không có đất, chỉ có gió và sương, hàn băng và hỏa diễm ---

Thường Tiểu đột nhiên ngắt lời:

- Trên tường có gì ?

- Một bức họa.

Mục quang của Vương Phong mê mông:

- Vẽ Nông gia phổ, vẽ một ngày.

- Vẽ một ngày ?

- Ngày chư ma tề hạ mừng thọ thập vạn tuế của Ma Vương, ngày trích huyết hóa thành huyết anh vũ.

- Chư ma nhìn ra sao ?

- Có bán nhân bán thú, có phi nhân phi thú, có hình trạng như người, lại có không phải là người, có hình trạng như thú, lại có nhân tâm.

Giọng nói của Vương Phong kỳ quái phi thường, cơ hồ từ cõi u linh phát ra, hư hư ảo ảo, nói tiếp:

- Trong tay bọn chúng đều có đao, trên mũi đao đều có trích huyết, huyết đã hóa thành anh vũ, bay về phía một người trẻ tuổi đầu đội tử kim bạch ngọc quan, chính là ma trung chi ma, chư ma chi vương.

Thường Tiểu hỏi:

- Ma Vương nhìn ra sao ?

Vương Phong đáp:

- Hoàn toàn giống người, dung nhan rất anh tuấn, thần thái rất ôn hòa, tươi cười tiếp thụ chư ma bái lạy.

Thường Tiểu hỏi:

- Ngoài ra còn có gì nữa không ?

Vương Phong đáp:

- Mười ba con quái đản, vây xung quanh huyết anh vũ, có đuôi yến tử, có độc châm của mật phong, một cánh dơi, một cánh ưng, một bên lông khổng tước, một bên lông phượng hoàng ---

Giọng nói Vương Phong vẫn hư hư ảo ảo.

Trừ Huyết Nô ra, ai ai cũng đều ngẩn ngơ thất thần.

Nhân thần của bọn họ đã đi vào cõi mê mông, phảng phất cũng đang thấy bức họa mỹ lệ đó, bức ma họa khủng bố đó.

Máu đỏ tươi, đao sáng bạc, đuôi yến tử đen bóng, cánh dơi đen tuyền, lông khổng tước huy hoàng, lông phượng hoàng như hỏa diễm, còn có cửu thiên thập địa thập vạn thần ma, bọn chúng vận y phục mỹ lệ, nhan sắc yêu dị, chỉ sợ không phải là vật sở hữu của nhân gian.

Đó là một cảnh tượng mỹ lệ, một cảnh tượng khủng bố.

Vương Phong thở dài một hơi, nói tiếp:

- Mười ba con quái điều cũng là nô tài của huyết anh vũ.

Thường Tiểu lỗ miệng:

- Huyết nô ?

Vương Phong đáp:

- Chính thị huyết nô.

Mục quang của Thường Tiểu bất giác lạc lên mặt của Huyết Nô, hỏi:

- Bức họa này do nàng vẽ ?

Huyết Nô lắc đầu:

- Tôi đâu có bản lĩnh đó.

Mục quang của Huyết Nô thất thần nhìn bức tường trắng, lẩm bẩm:

- Là một khách nhân từ xa đến, khoảng hai năm trước, lão đi vào, kể cho tôi cố sự Ma Vương và huyết anh vũ, sau đó suốt một tháng ròng, chăm chú vẽ bức ma họa trên bức tường này.

Thường Tiểu hỏi:

- Lão có nói cho nàng biết tại sao lão muốn làm vậy không ?

Huyết Nô liếc Thường Tiểu, mỉm cười:

Nụ cười của nàng ôn nhu như gió mùa xuân, mỹ lệ như hoa mùa xuân, cũng dao động biến ảo như suối mùa xuân, nhưng tròng mắt sâu thẳm lại lạnh như băng mùa xuân.

Thường Tiểu ngẩn ngơ, Y quả thật không hiểu thấu nụ cười của Huyết Nô.

Huyết Nô cười đáp:

- Lão nói tôi rất khả ái, lại cũng đáng sợ, tuy dụng cũng không cho lão dụng, lại đã có thể làm cho lão thỏa mãn chưa từng thấy, đơn giản là một ma nữ, ma nữ đến từ Nông gia phổ.

Thường Tiểu tịnh không hoài nghi lời nói của Huyết Nô, vì lời nói này, y cũng đã nghe qua từ miệng An Tử Hào.

Lão chưởng quỹ Bình An lão điểm không phải cũng vậy sao ?

Huyết Nô mỉm cười, nói tiếp:

- Tôi chưa nghe qua địa phương kỳ quái đó, cho nên tôi hỏi truy ---

Thường Tiểu hỏi:

- Cho nên lão kể cho nàng biết cố sự, vẽ cho nàng bức họa trên tường ?

Huyết Nô đáp:

- Lão nghĩ nơi đây không hợp với tôi, không thể không vẽ bức họa đó cho tôi.

Thường Tiểu hỏi:

- Nàng cũng nghĩ vậy ?

Huyết Nô đáp:

- Lúc đó tôi đã bị câu chuyện của lão mê hoặc, thậm chí không thềm để ý lão có vẽ hay không.

Thường Tiểu hỏi:

- Lão vẽ bức họa rất đẹp ?

Huyết Nô đáp:

- Cực đẹp, lão quả thật là một họa sĩ thiên tài.

Thường Tiểu cảm thấy kỳ quái:

- Nếu như vậy, sao nàng lại để cho Vương Phong xóa bức họa ?

Huyết Nô nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Phong thốt:

- Vì chàng cũng là một Ma Vương.

Thường Tiểu thốt:

-Ồ ?

Huyết Nô vẫn liếc nhìn Vương Phong, sóng mắt say đắm, nói:

- Chàng cũng không bỏ rơi tôi, cũng làm cho tôi thỏa mãn chưa từng thấy, đừng nói chỉ bức họa, cho dù có muốn tôi làm bất cứ cái gì, tôi cũng chịu lòng chàng.

Mục quang của Thường Tiểu bất giác chuyển sang người Vương Phong, nhìn từ trên xuống dưới, mỉm cười hỏi:

- Không ngờ người còn có bản lĩnh đó ?

Vương Phong cười khổ. Chàng chỉ biết cười khổ.

Thường Tiểu hỏi lập tức:

- Sao người lại xóa bức họa ?

Vương Phong đáp:

- Vì bức họa có quý.

Thường Tiểu bất giác kêu lên:

- Ô ?

Vương Phong đáp:

- Trên bức họa vốn có mười ba huyết nô, lúc thì có mười hai, lúc thì mười ba, không những có thể bay ra một hồi, còn có thể cười lạnh.

Thường Tiểu ngẩn người, hỏi:

- Người thấy nó bay ra ? Bay về ?

Vương Phong đáp:

- Nếu quả ta thấy, hiện tại ta đã chạy xa tám trăm dặm.

Chàng lại cười cười giải thích:

- Ta khi sợ hãi, chạy có khi còn nhanh hơn ngựa.

Thường Tiểu hỏi:

- Vậy làm sao người biết mười ba huyết nô có thể bay đi bay về ?

Vương Phong đáp:

- Bọn chúng vốn ở trên bức họa, bất ngờ chỉ trong phút chốc, mười ba lại biến thành mười hai.

Thường Tiểu hỏi:

- Có lẽ người đếm sót ?

Vương Phong đáp:

- Không thể nào.

Thường Tiểu hỏi:

- Người khẳng định như vậy ?

Vương Phong đáp:

- Vì huyết nô thứ mười ba thất tung một cách thần bí lại nhanh chóng quay về chỗ cũ, nhưng lúc ta quét tường nó đã biến mất.

Thường Tiểu gãi đầu, hỏi:

- Người nghe cười lạnh chỗ nào ?

Vương Phong đáp:

- Trên tường.

Nhân tình của Thường Tiểu lập tức mở to, hỏi:

- Trên tường hay trong tường ?

Vương Phong đáp:

- Chuyện đó có gì phải phân biệt ?

Thường Tiểu thốt:

- Có, người lại không thể phân biệt ?

Vương Phong mặc nhận.

Thường Tiểu quay sang hỏi:

- Đằng sau bức tường là chỗ nào ?

Vương Phong đáp:

- Một căn phòng khác.

Thường Tiểu hỏi:

- Ai ở trong đó ?

Vương Phong đáp:

- Tổng má má.

- Tổng má má là thần thánh chỗ nào ?

- Tịnh không thể coi là thần thánh, chỉ là một bà lão phù thủy.

“Phù thủy ?” Nhân tình của Thường Tiểu lại mở to, “địa phương này sao lại có một phù thủy ?”

Vương Phong đáp:

- Vì bà ta vốn là bà vú của Huyết Nô, người muốn gặp bà ta sao ?

Thường Tiểu đáp:

- Rất muốn.

Vương Phong thốt:

- Người nên kêu bà ta đến.

Thường Tiểu nói:

- Ta tự đi tìm bà ta.

Vương Phong hỏi:

-Người phải qua căn phòng kế bên kiếm bà ta ?

Thường Tiểu đáp:

- Nhất định phải vậy.

Vương Phong thốt:

- Cửa kế bên, tốt nhất là đừng có vào.

Thường Tiểu hỏi:

- Người không đi ?

Vương Phong đáp:

- Tối hôm qua ta đã đi rồi, một lần cũng đủ rồi.

Trên mặt chàng có vẻ không tự nhiên.

Thường Tiểu quan sát sắc mặt chàng, hỏi:

- Người thấy gì trong đó ?

Vương Phong đáp:

- Cũng không có gì, chỉ bất quá thấy một lão thái bà lão thể.

Thường Tiểu ngăn người.

Vương Phong thở dài:

- Người chắc biết một lão thái bà thoát y, nhìn ra sao chứ ?

Thường Tiểu đáp:

- Ta tuy không có cơ hội đó, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra.

Trên mặt của y thần tình chợt biến đổi kỳ quái, chừng như trong miệng đang ngậm một đồng thịt mỡ ghê tởm.

Vương Phong thốt:

- Hiện tại là cơ hội của người đó.

Thường Tiểu nhìn chàng trừng trừng:

- Người quả thật không đi ?

Vương Phong đáp:

- Tối hôm qua ta cơ hồ đã bị bà ta làm hoảng sợ gần chết, kinh nghiệm như vậy, một lần cũng quá nhiều rồi.

Thường Tiểu hỏi:

- Bà ta leo lên người người ?

Vương Phong không nói tiếng nào, biểu tình trên mặt của hắn đã thay hắn trả lời.

Thường Tiểu thốt:

- Không trách gì hiện tại người vẫn còn thở gấp, gặp chuyện như vậy, người đương nhiên phải chạy nhanh.

Vương Phong hỏi:

- Hoán chuyển là người, người sẽ làm gì ? Không chạy sao ?

Thường Tiểu đáp:

- Nhất định chạy nhanh hơn người.

Y cười nói tiếp:

- Một lần như vậy, người đương nhiên không thể ưa thích đến tham quan chỗ đó lần nữa.

Vương Phong thừa nhận.

Thường Tiểu lại nói:

- Cho nên, ta thấy người nên đi thêm một lần nữa.

Vương Phong hỏi:

- Nơi đó có gì thú vị mà ta lại phải tham quan ?

Thường Tiểu thốt:

- Có lẽ nơi đó có những thứ có thể giải khai những nghi vấn trong tâm người.

Vương Phong tựa hồ động tâm:

-Ồ ?

Thường Tiểu thốt:

- Lần này người có thể thoải mái, vì trừ người ra còn có mười người bọn ta, vị tất lại chọn người mà leo lên lần nữa.

Vương Phong dẫn đo.

Thường Tiểu chợt như nhớ ra điều gì, quay sang Huyết Nô, hỏi:

- Khách nhân vẽ bức họa trên tường, có lưu lại tên tuổi không ?

Huyết Nô đáp:

- Lão họ Quách ?

Thường Tiểu lại hỏi:

- Quách gì ?

Huyết Nô lắc đầu:

- Không biết.

Thường Tiểu hỏi:

- Lão không có nói qua ?

Huyết Nô đáp:

- Lão chỉ nói có một huynh đệ tên là Quách Phồn, đã từng thấy qua huyết anh vũ.

Thường Tiểu điềm đạm cười, thốt:

- Nguyên lai là Quách Dị.

Huyết Nô cảm thấy kỳ lạ, hỏi:

- Làm sao ông biết là lão là Quách Dị ?

Thường Tiểu đáp:

- Quách Phồn căn bản chỉ có một huynh đệ là Quách Dị.

Y từ từ đứng dậy, bước về hướng cửa bên ngoài.

- o O o -